

บทนำ

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 1

'ตกหลุมรักในโลกของบอทได้ แต่อย่าผลตอบแทนหลุมรักในโลกความเป็นจริง'

ดิง!

FROM : ฟ.เฟรมคนคล @FFREMXX

@PIELUVU คิดถึง ทำอะไรอยู่ครีวันนี้~

ผมยิ้มให้กับหน้าจอมือถือที่มีข้อความหนึ่งจากทวิตเตอร์แจ้งเตือนขึ้นมา
เพียงแค่อ่านผมก็รู้สึกเงินขึ้นมานิดๆ เลยแฮะ

“แตกข้าวก่อนใหม่ไอ้พีท ก้มหน้าก้มตาเล่นอยู่ได้”

“เออ เป็บหนึ่งสิวะ”

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX พายกินข้าวก่อนน้ำ~~ ไว้คุยกันนะ .กอด

คลิก!

ผมจัดการส่งข้อความที่ตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์เมื่อครู่ ก่อนจะกดปิดหน้าจอและ
หันมาให้ความสนใจผู้ชายด้านข้างที่เอาแต่บ่นเป็นแม่คนที่สองไปได้ น่ารำคาญ
ฉิบหายเลยไอ้เตี้ยเอ๊ย

“เห็นมึงสไลด์หน้าทวิตเตอร์มาทั้งวันแล้วนะ มันมีอะไรสิวะ”

ไอ้ภัทร เพื่อนชายคนสนิทเอ่ยปากบ่นอีกรอบ มันตักข้าวใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ
สายตามองไปยังนักศึกษารุ่นพี่ที่ใส่ทรงเฝ้าหลังจนแทบจะเห็นอะไรต่อมิอะไรอยู่
รอบร่อ ผมกับมันคบกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งจนตอนนี้ขึ้นปีที่สองแล้ว จริงๆ ผมเป็นคนที่
พูดน้อยเอามากๆ จนไม่มีเพื่อนคบ โชคดีที่มีไอ้ภัทรเข้ามาทักทายและชวนผมกิน
ข้าวตั้งแต่แรกเจอ ถึงผมจะรู้สึกรำคาญมันแทบจะทุกวัน แต่เขาเข้าจริงถ้าขาดมัน
ไปนี่ชีวิตผมต้องเจียบเหงาแน่ๆ

“มันเรื่องของกูน่า” ผมบ่นประเดิ่นที่มันถามก่อนจะหยิบช้อนเพื่อกินข้าว
แต่... “เดี๋ยวนะ กูสั่งให้มึงซื้อถ้วยเดียว มึงซื้อข้าวไข่เจียวมาทำไมไอ้ภัทร!”

“เฮ้อ! ร้านมันปิดนี่หว่า กูไม่รู้จะซื้ออะไรให้ล่ะ”

“แต่กูไม่กินไข่ มึงลืมหรือไง”

“เออ กูลิม เอาเงินไปซื้อใหม่เลยปะ เรื่องมากจริงพ่อเจ้าประคุณรุ่นช้อง”
ไอ้ภัทรล้วงเอาเงินในกระเป๋าเสื้อชี้ตัวขาวออกมายัดใส่มือผมลวกๆ คล้ายกับไม่
อยากต่อล้อต่อเถียงกับผมอีกแล้ว

เป็นเพื่อนกูมาสองปี ไม่ได้มีดีอะไรนอกจากบ่นกูไปวันๆ จริงๆ มันไม่คิดจะ
จดจำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ของเพื่อนบ้างเลยเหรอะวะวะ!

ผมส่ายหน้าอย่างเอือมระอา ก่อนจะถูกจากเก้าอี้ยาวของโรงอาหารใน
คณะมนุษยศาสตร์ นั่นก็คือสถานที่ที่ผมเรียนอยู่ประจำนั่นเองแหละครับ

อ้าว ลิมแนะนำตัว ผมชื่อ พิท อยู่ปีสอง สาขานิติศาสตร์ เอกภาพยนตร์
ผมชอบการเขียนบท ตัดต่อ และการแสดง เลยเลือกสาขานี้ครับ วันๆ ไม่ทำอะไร
นอกจากเดินหล່วๆ กับกิน แต่ถ้ามีงานจากอาจารย์ที่ชื่นชอบบอกเลยว่าซอมบี้ที่ว่าแฉะ
ยังแพ้วพวกผม

เรื่องนั้นช่างมันเถอะ ในตอนนี้ผมควรโฟกัสเรื่องราวของกินก่อนว่าผมจะกิน
อะไรดี...

ทำไมวันนี้ดูไม่ค่อยมีของกินที่น่ากินเหมือนทุกๆ วันเลยน้ำ... ฮี๊ย! แค่เห็นไข่
ก็รู้สึกไม่ชอบกลิ่นมันแล้วอะ

ตั้ง!

เสียงเตือนจากมือถือในกระเป๋าเสื้อทำให้ผมต้องเลิกสนใจร้านค้าตรงหน้า
มือรึปล้วงมือถือขึ้นมาดูเพื่อดูการแจ้งเตือนในทวิตเตอร์ทันที

FROM : ฟ.เฟรมคนคุณ @FFREMXX

@PIELUVU กินเร็วๆ นะครับ พี่เง่าหงา

ประโยคขี้ล้อของบุคคลที่ผมโควตในทวิตเตอร์ทำเอาต้องยกยิ้มขึ้นมา
อย่างห้ามไม่ได้ @PIELUVU เป็นแอคเคาน์ในทวิตเตอร์ที่ผมใช้เล่นรองจาก
แอคเคาน์จริงๆ ของตัวเอง ไม่รู้เหมือนกันว่าผมติดเล่นมันตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกทีผมก็
ชอบการมีเพื่อนที่รู้จักกันโดยไม่เคยรู้ตัวตนจริงๆ ของโลกทวิตเตอร์นี้ไปเสียแล้ว

ใครๆ ต่างเรียกว่า ‘โลกของบอท’

บอท ในความคิดของคนอื่นผมไม่รู้ว่าเขาคิดยังไง แต่ในความคิดของผม
คือการให้รูปศิลปินหรือรูปของคนดังตามโซเชียลมาตั้งเป็นรูปมโนในแอคเคาน์ของ
ตัวเอง และเราก็ใช้นิสัยบางส่วนของคนในรูปมาเล่นละมั้ง แอคเคาน์ที่ผมเล่นอยู่ใน

ตอนนี้เป็นรูปนักร้องหญิงสัญชาติเกาหลีที่ใครเห็นต่างต้องตกหลุมรัก ที่ผมเล่นเป็น เธอคงเป็นเพราะความชอบส่วนตัวด้วยแหละ

เล่นแบบนี้มันก็ดีเหมือนกันนะ

ไม่มีใครรู้จักตัวตนของเรา จะทำบ้าทำอะไรไม่มีใครห้าม

เวลาเหงาก็มีเพื่อนคุย

เหมือนอย่างในตอนนี้ไง...

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX พี่เฟรมไปเรียนได้แล้วน้ำ เดี่ยวพายทักไปคืนนี้นะ ^^

แม้ว่ามันจะต่างจากความเป็นจริงที่ตัวผม เป็นผู้ชาย ส่วนในบอท ผมเป็นผู้หญิง

แต่ช่างเถอะ มันไม่จำเป็นที่ต้องให้ใครมารับรู้ถึงตัวตนจริงๆ ของผมนี่นา เล่นแบบนี้สนุกออก สบายใจด้วย

“มายืนยิ้มไรตรงนี่วะ” เสียงทักของใครบางคนทำผมสะดุ้งหลุดออกจากความคิด ผมรีบเก็บมือถือใส่กระเป๋าอย่างร้อนรน ก่อนจะตั้งหลักก้มหัวให้คนตรงหน้าเล็กน้อย ส่วนสูงที่ต่างจากผมไม่มากเท่าไร ผิวเข้มตามสไตล์ชายไทยทั่วไป ทำเอาผมรู้สึกอิจฉาขึ้นมานิดๆ ใบหน้าที่มีแก้มน่าจับนั้นอีก... แฮ่

ร่างสูงยิ้มให้นิดๆ เขาเลิกคิ้วเหมือนรอคำตอบจากผม

พี่เฟรม รุ่นพี่ปีสามในคณะของผมเอง ผมไม่ค่อยสนิทกับพี่แกเท่าไรหรอก เคยเจอตอนรับน้องแค่สองสามครั้ง ในตอนนั้นผมยังไม่ได้ดูแลตัวเองจนดูเป็นคนผมเชื่อว่าอีกฝ่ายคงจำผมไม่ได้หรอก พี่เขาดูป๊อปในคณะอยู่พอตัว ส่วนผมนะเหรอ จะเอาอะไรไปเทียบกับพี่แกวะ

แต่วันนี้มาแปลกแฮะ ปกติผมไม่เคยโดนพี่เขาทักทายเลยสักครั้ง แล้วทำไมถึงเข้ามาทักผมได้วะเนี่ย...

“มากินข้าวนะครับพี่” ผมตอบพลางชี้ไปที่ร้านข้าวตรงหน้า

ซึ่งแหม่งเป็นร้านข้าวไข่เจียว U_U

ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเวลาผมเจอเขาต้องลนๆ ด้วย เกิดอาการนี้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้จะ

“นี่ใช่น้องในคณะกูปะ ถ้าจำไม่ผิด”

“คะ ครับ...”

“อ้อ จันทิเลย เราไม่ค่อยได้เจอกันเลยนี่เนอะ วันนี้รู้สึกขำมึงแล้วกัน”

“อะ เออ...”

“มึงห้ามปฏิเสธ รุ่นพี่ให้อะไรก็ต้องรับเข้าใจเปล่า”

“แต่...”

“ป้าครับ ขำวไข่เจียวสองจานครับผม” พี่เฟรมหันไปสั่งขำวไข่เจียวหน้าตาเฉย ผมเฝ้าปากกะพริบตาปริบๆ เพราะจะเถียงอะไรออกไป ไฉนคนตรงหน้ากลับเออออเองไปหมด

“ขอบคุณนะพี่ แต่ที่หลังไม่ต้องก็ได้นะครับ เกรงใจ”

“แค่นี้สิบาทจะเกรงใจอะไรวะ” พี่เฟรมพูดติดขำ “นี่มึงมีเรียนต่อเปล่า”

“อ่า มีครับ...” ที่ผมพูดติดขัดไปเล็กน้อยเพราะอยู่ๆ ร่างสูงกลับวางมือบนหัวผมอย่างพลการ จะปัดออกก็ดูเสียมารยาท แต่บางทีหัวผู้ชายมันไม่ควรให้ผู้ชายด้วยกันเอามือมาขยี้ปะวะ

“ตั้งใจเรียน ถ้ามีอะไรปรึกษาได้เสมอ เข้าใจ! 😊”

แม่ง... รอยยิ้มแบบ...

“ขำวได้แล้วจะหนู” เสียงบ้าชัดขึ้น พี่เฟรมหันไปให้ความสนใจกับบ้าร้านขำวไข่เจียวแทน ผมรับงานขำวทันทีที่พี่แกจ่ายเงินเสร็จ

“ขอบคุณ...”

ติง!

ไม่ทันที่จะขอบคุณตามมารยาท เสียงแจ้งเตือนหวิตเตอร์ทำให้ผมเลิกสนใจ พี่เฟรมและยกมือถือตัวเองขึ้นมาดู แต่การแจ้งเตือนกลับว่างเปล่า ไม่มีข้อความอะไรขึ้นมาบนหน้าจอเลย

แต่มันกลับเป็นของคนตรงหน้า...

พี่เฟรมก้มลงเลื่อนหน้าจอของตัวเองชั่วคราว อาจเป็นเพราะเห็นผมจ้องอยู่ที่แกเลยหันหลังเดินถือจานขำวพร้อมกับกดมือถือจากไปโดยไม่เอ่ยลาสักคำ

ผมไหวไหวอย่างเสียดายไม่ได้ ถอนหายใจออกมาด้วยอาการเซ็งเล็กน้อยจริงๆ โลกเรามันกลมนะ แต่คนส่วนใหญ่กลับมองข้ามจุดเล็กๆ ไป

เหมือนคนที่เดินจากผมไปเมื่อไม่กี่...

ผมก็มมมองมือถืออีกคร้ง การแจ่งเตือนจากแอคเคาน์ซึ่งใช้รูปมาน้อยตั้ง เป็นโพรไฟล์ที่คอยทวิตหาผมทุกเช้าเย็นจนตั้งเป็นเจ้าประจำปรากฏขึ้นพอดีพอดี ผมกดเข้าไปที่หน้าปิดของเขาเพื่อดูโพสต์บ่นในทุกๆ วัน ก่อนจะเคลื่นสายตาละ จากหน้าจอขึ้นมามองแผ่นหลังหนาของคนทีเดินหายลับไปในฝูงผู้คน...

FROM : ฟ.เฟรมคนคล @FFREMXX

@PIELUVU พาย วันนี้พี่ได้กินข้าวไข่เจียวร้านโปรดแล้วนะ ดีใจกับพี่ หน่อยดี

เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมคือน้องพาย
คนที่เขาคุยอยู่ด้วยทุกวัน...

1

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 2

‘อย่าจริงจังกับคำพูดของคนในทวิต’

“สรุปคือมีงจะเดินกลับ?” ภทธรถามไถ่ผมทันทีที่มันเซ็นจกัรยานคันโปรดทีใช้ บันมาคณะทุกๆ วันออกมาจากลานจอด ผมพยักหน้ารับยืนยันความมั่นใจให้มันไป เพราะเห็นสภาพล้อหลังของรถมันแล้ว คาดว่าคงแตกในอีกไม่กี่กิโลเมตร

“หอกูอยู่แค่นี้เอง ไปเหอะ” ผมบอกก่อนจะขับไล่ส่งมันไป

“เอออๆ กลับดีๆ แล้วกัน ถึงแล้วทักไลน์กูมานะ วันนี้ดอทเอ?” ผมรีบเอออออกไปอย่างส่งๆ ภทธรโบกมือลาพลางไล่จกัรยานตัวเองออกจากหน้าคณะ ผมส่ายหัว ผลอขาเบาๆ สายตามองหน้าจอมือถือเพื่อรอข้อความเหมือนในทุกวัน

วันนี้เจียบแะะ สงสัยงานเยอะละมั้ง...

“เฮ้ยๆ!” เสียงเรียกของใครบางคนทำให้ผมละสายตาออกจากหน้าจอเงย มามองหน้าร่างสูงทีใส่เกียรวิ้งมาแต่ไกล

คนที่ผมเพิ่งพูดถึงนั่นแหละครับ!

“มีอะไรหรือเปล่าพี่” ผมถามขึ้น ผมเบียดๆ ของพี่เฟรมถูกเสยขึ้นด้วยน้ำมือ

ของเขาเอง แสดงถึงความเชื่อก่อนที่ฉันรู้หนังสือผู้หญิงที่กำลังเดินเข้าคณะถึงกับชะงัก
ทำหยุดดู

“ว่างไหม”

“ก็... ว่างนะครับ” ผมพยักหน้ารับ

“ช่วยกรุณาของไปส่งที่หอหน่อยดิ พอดีเพื่อนมันไม่ว่างอะ” ผมมองตามนิ้ว
ที่เฟรมที่ชี้ไปยังจุดใบใหญ่ที่ใส่กล่องไว้ประมาณสามสี่ใบ จริงๆ ผมอยากกลับไป
นอนให้สบายใจเจ็บนะ แต่เอาเป็นว่า...

“นั่นผมช่วยก็ได้พี่” พี่เฟรมยกยิ้มขึ้นอย่างดีใจ เวลาเห็นพี่เฟรมตาหยีๆ นี่แม่ง
รู้สึกดีซะมัด

คะ คือ หมายถึงว่าเขาไม่หน้าบึ้งจะดูดีอะไรทำนองนั้นต่างหาก -0-

ผมรีบเดินไปคว่ำถุงที่วางอยู่ที่ทันที ในตอนแรกก็ดูก็ไม่คิดว่าแม่งจะหนักอะไร
เบอร์นี่เหวว่า

“อะ ภูซื้อมาเกินถุงหนึ่งอะ ให้มึงเป็นการขอบคุณแล้วกัน” พี่เฟรมยัดถุง
พลาสติกเล็กๆ ใส่อะไรสักอย่างมาใส่มือของผมที่เต็มไปด้วยถุงอีกสองใบใหญ่ ใน
ตอนแรกไม่เอะใจอะไร แต่พอมองดีๆ มันคือไข่ต้มสามใบพร้อมซอสถั่วเหลืองหนึ่ง
ถุง!

พี่มึง ภูไม่กินไข่ T[]T

“พี่เอาไปเถอะ ผมไม่...”

“อ้ออหะ” พี่เฟรมยื่นหน้ามาใกล้หน้าผมเพื่อยืนยันให้ผมรับๆ มันมา “ลอง
กินดูแล้วจะดีใจ”

แต่ภูไม่กินไข่ทุกชนิดไงพี่ มึงต้องรับรู้เรื่องนี้!!!

“งั้นผมจะกินให้ออหะนะครับ...” ทำไม่ภูพูดแบบนี้มันออกปายยย =[]=

“ตีมาก~ ไว้เดี๋ยวพาไปกินไข่ตุ๋นร้านแจ๊แมว เจ้านั้นเด็ดสุด”

“...”

“กินไข่เยอะๆ จะได้โตเร็วๆ” พี่เฟรมเล่นหัวผมอีกแล้ว Y_Y

“ครับ”

ปฏิเสธไม่ลงเลยภู...

“เดี๋ยวมึงซัณมอเตอร์ไซค์ภูแล้วกัน ไม่หนักมากใช้มะ”

“นิดหนึ่งอะพี่”

“อ่า... ขอโทษนะที่ต้องใช้กะทันหันอะ ฎไปคนเดียวไม่ได้จริงๆ อะ”

“เฮ้ย ไม่เป็นไรพี่ ผมเต็มใจ”

“งั้นพอเอาของไปส่งที่หอเสร็จ ฎไปส่งมึงที่หอแล้วกัน”

...ดีชะมัด

ผมยิ้มกริ่ม ก้มหน้าไม่สบตาคนตรงหน้า พี่เฟรมหัวเราะเบาๆ มือตบเบาผม เหมือนบอกให้รอดตรงนี้แล้วหายเข้าไปตรงลานจอดรถมอเตอร์ไซค์ ไม่นานนักก็ขี่มอเตอร์ไซค์สีเหลืองมาเทียบข้างผม ไม่ทันที่ผมจะก้าวขาขึ้นซ้อน พี่เฟรมกลับสวมหมวกกันน็อกใบเล็กให้ผมแบบลวกๆ

“ใส่ไว้ เผื่อตกรถจะได้ไม่หัวแตกตาย”

“ขอบคุณครับพี่”

แม่ง ประโยคเหมือนเป็นห่วงนะ แต่คล้ายกับแข่งยังงั้นไม่รู้ ผมซ้อนท้ายเขา ด้วยท่าทางงอแงพะงาย พอนั่งได้สักพักมอเตอร์ไซค์ก็กลับไม่ยอมเดินหน้าไปจากจุดนี้ เสียที ผมลองชะเง้อมองคนด้านหน้าก็พบว่าเขากำลังทวิตอยู่

มันใช้เวลาไหมวะ คนถือกำลังหนักจิบหายใจขนาดนี้รู้บ้างไหมเนี่ย

“พี่รีบซี้ดี ผมหนัก”

“เฮ้ มึงบ่นหรือ” เสียงไม่พอใจของพี่เฟรมทำเอาผมถึงกับต้องรีบพูดแก้

“เปล่าพี่ ผมกลัวพี่จะลืมน่ายังมีผมซ้อนท้ายอยู่เนี่ย”

“ลืมน่าได้งะ” พี่เฟรมบ่นในขณะที่เขาเริ่มสตาร์ทรถ “ฎไม่ลืมนิ่งหรือหน้า บ่นอยู่ได้”

นั่นเป็นประโยคที่ทำเอาผมหุบปากเงียบแต่แอบยิ้มกริ่มออกมา รถเคลื่อนที่ออกจากหน้าคณะ ถ้าจำไม่ผิดหอพี่เฟรมนี่อยู่ติดกับหอผมละมั้ง

ท่าทางงอแงบ่งบอกว่าทักษะการขี่ของเขาค่อนข้างห่วยในระดับหนึ่ง ผมพยายามนั่งเกร็งหนีบเบาๆ ไว้ทุกครั้งที่มีมอเตอร์ไซค์ข้ามลูกระนาดซึ่งใหญ่เท่าภูเขาไฟฟูจิ และพอเห็นว่าพี่เฟรมกำลังจะเสียแท็กซีคันหน้าผมจึงเผลอเอาถุงนมมือฟาดไปยังต้นขาเขาเต็มแรง

“ถือดีๆ ลีวะ เดี่ยวรถล้มมม”

“พี่อะซี้ดีๆ ผมจะตกรถแล้ววว”

“กอดเอวกูสิวะ!”

“ห๊ะ อะไรนะ ไม่ได้ยิน” ผมถามเพื่อจะทวนคำพูดของคนด้านหน้า เมื่ออยู่ๆ เขากลับพูดอะไรสักอย่างที่ผมจับใจความไม่ได้ “พี่พูดว่าอะไรนะ!”

“กอดเอวกูสิ!”

“หะ...”

พรีบ!

ไม่ทันขาดคำคนร่างสูงกลับคว้ามือขวาของผมไปวางไว้บนหน้าตักอย่างถือวิสาสะ ผมเบิกตากว้างด้วยตกใจเล็กน้อย เพราะอีกไม่กี่คืบนี้มือจะแตะไขโพรงคอแล้วนะเว้ย!

“เกาะไว้แน่นๆ มึงตกไปคูงูรู้สิ๊กแย่”

แม่งเฮ้ย อยู่ๆ ก็หน้าร้อนขึ้นมาเฉย กูเป็นหวัดแน่ๆ!

ดินะที่มีหมวกกันน็อกปิดหน้าอยู่ ไม่อย่างนั้นคนข้างทางคงเห็นหูผมแดง ลามมายันแก้มทั้งสองข้างแน่ ผมคิดว่าชายเสื้อที่เฟรมดึงไว้กั้นตัวเองตรรก พยายามจะไม่แตะโดนพุงของแก เพราะถ้าผลอไปโดนขึ้นมา ภายในร่างกายผมคงต้องเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นเป็นแน่

เมื่อรถเดียวเข้าซอยทางลัด ผมก็ยกมือตีไหล่คนขี่เบาๆ

“เฮ้ยพี่! ซอยข้างหน้ามีหมา!”

“ฉิบหายแล้วครับ...” พี่เฟรมสบถออกมาเบาๆ เมื่อผมบอกถึงหยวนะที่กำลังจะมาเยือน แล้วซอยนี้ก็แคบ จะเลี้ยวรถกลับก็ไม่ได้เสียด้วยนะ จะหนีก็คงหนีไม่พ้นแล้วละ

พี่เฟรมเบรกกะทันหัน เป็นจังหวะเดียวกับที่มีหมาจ่าฝูงเดินออกมาเผชิญหน้าเราทั้งสองคน

เหี้ยแล้ว...

“ทำไงดีพี่ ชนแม่งเลยมะ!” ผมว่าพลางชี้หน้าหมาเพื่อไม่ให้มันคืบคลานเข้ามาใกล้รถมอเตอร์ไซค์ของเรา

“ลงไปไล่หมาให้หน่อยดิ”

“หา...”

“กัลดอะ” พี่เฟรมพูดเสียงอ่อย ใ้เราก็ตอบเต็มไม้เต็มมือยังมีหน้ามาไล่ให้ลง

ไปเจรจากับหมาอีก

ทว่าในตอนแรกมีแค่ตัวเดียว หลังจากนั้นไม่ถึงนาทีแก๊งของมันนับห้าถึงหกตัวก็โผล่ออกมาล้อมหน้าล้อมหลัง พี่เฟรมที่คงเห็นการณ์ไม่ดีจึงลี้มตัวบิดคั่นแรงทำให้รถพุ่งไปอย่างสุดแรง ผาดงหมาที่กำลังไล่เกี้ยววิ่งไล่มาติดๆ

ปรี๋นนน

โส่ง! โส่ง! โส่ง!

เสียงเห่าตามมาติดๆ หมานับหกตัวต่างกรูเข้ามาประจูดูว่าเราฮือตกันก็
ไม่ปาน

“พี่ซั๊ซั๊ๆ หนอย ผมงกลัวว๊ง!”

“อากกก มันจะจับขากูวว” เสียงโวยวายดังลั่นเมื่อคนข้างหน้าแหกแข้งแหกขาพาดพันกับหมาตัวใหญ่สุดในแก๊งที่วิ่งมาชนาบข้างเฉยๆ ไม่เห็นพ่าที่ว่ามันจะอ้าปากจับตามพี่ที่แกคิดเลย

มีความมโนไปเอง

“พี่ มันไม่กัดหรอก ซั๊ดีๆ สิครับ”

โส่ง แเฮ~

“อาก! ออกไป!”

ดูบ!

ผมหัวเราะออกมาเมื่อพี่เฟรมใช้ขาข้างขวาสะบัดไล่หมาจนรองเท้าผ้าใบหลุด แถมยังไม่หวังที่จะจอดลงไปเก็บด้วยนะ

“เฮ้อพี่! รองเท้าหลุดไม่เก็บเหอ”

“ไม่ถ้งไม่เอาแมงแล้ว หมาเวรเฮี้ย!” พี่เฟรมหันหลังมามองว่ามีหมาตัวไหนตามมาอีกหรือเปล่า เมื่อเห็นว่าถนนโล่งดีแล้ว พี่แกจึงถอนหายใจออกมาแถมยังหอบจนดูออกเลยว่าเหนื่อยสุดๆ

“เป็นไรเปล่าพี่”

“เหนื่อยดิ ถ้ามได้”

“เล่นใหญ่รัชดาลัยเถี่ยเตอร์ขนาดนั้นไม่เหนื่อยก็บ้าแล้ว”

“คนมันกลัวนี่หว่า มาซี้แทนกูตอนโดนหมาไล่ดูไหมละ”

“มีประชดแฮะ”

“ยังจะเถียงอีก” พี่เฟรมจื๊ปากอย่างไม่พอใจที่ผมแอบล้อเขา

“คร่ำบอบบ ไม่เถียงแล้ว” ผมตัดจบบทสนทนาทันทีที่รถจอดตรงหน้าหอ
คูนหน้าคูนตา ที่นี้เป็นหอชายล้วนติดกับหอรวมของผม ในที่แรกแม่จะให้มาอยู่ที่นี่
แต่ผมคิดว่าถ้าเกิดทำงานกลุ่มขึ้นมาคงไม่สะดวกในการใช้หอของตัวเองแน่นอน
เลยเลือกอยู่หอรวมจะดีกว่า

“เอววงไว้ตรงโต๊ะหินอ่อนหน้าหอก็ได้” พี่เฟรมจัดการสั่งทันที ผมเลยเดิน
เอาของต่างๆ ไปวาง พอเหลือบเห็นถุงไข่ต้มก็รู้สึกกลัวแล้วควรเอาไปด้วยดีไหม หรือ
แกงส้มวางไว้ดี...

เอามาด้วยก็ได้วะ!

“พี่ไม่ต้องไปส่งผมหรอก หอผมอยู่ข้างๆ พี่นี่เองอะ”

“หืม... หอสีชมพูอะนะ” พี่เฟรมชี้ไปทางทิศที่หอผมตั้งอยู่ “ให้เดินไปส่ง
เปล่า”

“พี่ดูสภาพสันตินตัวเองก่อนไหมละ” ผมพูดหย่อย คนตรงหน้าก้มมองเท้า
ตัวเองที่ในตอนนี้โล่งแจ้งเหลือเพียงถุงเท้าอยู่ข้างเดียว

“เดี๋ยวขึ้นไปเอาอีแตะแป็บ”

“เฮ้ย พี่ไม่ต้องเลยครับ เดี่ยวกลับเองได้น่า” ผมรีบห้ามปรามพี่เฟรมที่กำลัง
ทำท่าจะขึ้นไปเอารองเท้าตัวเองจริงๆ “อีกอย่างผมเป็นผู้ชายนะ มาส่งอะไรกัน”

“แล้วไงวะ เป็นผู้ชายไปส่งไม่ได้ไง?”

“มันก็ได้แหละ แต่ไม่ต้องหรอกพี่ ไหนๆ พี่มาถึงหอตัวเองแล้วจะมาเสียเวลา
ไปส่งทำไม รีบขึ้นห้องไปเหอะครับ”

“เอานั่นเหอ...” พี่เฟรมดนตรีกระพุ่มแก้ม ผมพยักหน้ารับ “ถ้ามันเดินกลับดีๆ
แล้วกัน ไว้ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ได้ครับพี่” ผมยิ้มให้คนตรงหน้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าผมเต็มใจในทุกเรื่อง ว่า
เสร็จพี่เฟรมก็รวบถุงทั้งหมดถือขึ้นไปห้องตัวเอง ผมยืนมองพี่เขาสักพัก พอแผ่น
หลังของอีกฝ่ายลับสายตาจึงหันหลังเดินกลับไปยังหอตัวเอง ระหว่างทางผมล้วง
มือถือขึ้นมาดูทวิตเตอร์เหมือนทุกครั้ง

และแน่นอนว่าผมต้องส่องแอคเคาน์ของพี่เฟรมเหมือนเช่นเคย...

FROM : พี่เฟรมคนคู่ @FFREMXX

@PIELUVU วันนี้พี่ต่อสู้กับหมาด้วยแหละ
การแจ้งเตือนตั้งขึ้นประจวบเหมาะกับความที่ผมออนพอดิ พอผมเข้าไปอ่าน
ข้อความที่พี่เฟรมส่งมาก็ถึงกับหลุดขาในความอึดอัดของเขา

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX เป็นไงบ้าง โดนกัดปะ

FROM : ฟ.เฟรมคนคุณ @FFREMXX

@PIELUVU ระดับพี่นะ แค่นี้เรื่องจี้ๆ

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX โห! แปลว่าไม่กลัวหมาเลยอะดิ ไปสู้กับหมาอีท่าไหนละเนี่ย
ผมใส่อารมณ์ลงไปประกอบพร้อมกับแนวภาพกิปเคิลอื่นไหวเป็นเด็ก
ผู้หญิงเบิกตากว้างเอามือทาบอก

จะว่าขำก็ขำนะ ขำในความมโนของเขาอะ ทำไม่ถึงไม่อะไรได้เบอร์นี้วะ งง

FROM : ฟ.เฟรมคนคุณ @FFREMXX

@PIELUVU พี่ขับรถไปส่งรุ่นน้องอะ หมามันทำที่จะมากัดรุ่นน้องพี่ พี่นี่
กระโดดลงจากรถไปสู้กับหมาทันที หมานี่วิ่งหนีพี่เลย โคตรเท่

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX ทำไมเก่งจังอะ ปรบมือ

FROM : ฟ.เฟรมคนคุณ @FFREMXX

@PIELUVU แน่นนอน คนหล่อชะอย่าง

ผมเบ้าปากมองบนไปหนึ่งทีเมื่ออ่านประโยคขี้ไม้ของพี่เฟรมเสร็จ แล้วเลื่อน
นิ้วกดสลับแอคเคาน์เปลี่ยนเป็นแอคเคาน์จริงของตัวเอง ก่อนจะทวิตอะไรบาง
อย่างลงไปในหน้าฟีด

ซึ่งแน่นอนว่าผมไม่สามารถทวิตสิ่งที่อยากทวิตลงในบอทได้ เพราะยังงั้นถ้า
จะเล่นในบอทผมก็ควรคือปลุกถูกมะ

นี่จึงเป็นหนทางเดียวที่ผมสามารถใช้แอคเคาน์จริงของตัวเองทวิตอะไรก็ได้
อย่างที่ใจนึก

เช่น...

TWEET BY นีพีทคนหล่อเอง @PEETTIWAT

:: ซี้ไม่อธิบายเลย! ใช้อัสต์วี!

2

กฎของการเล่นเกมบอทข้อที่ 3

‘อย่าอ้อยผ่านข้อความจนเกินความจำเป็น’

ผมนั่งเขียนหน้าจอมือถือเล่นเกมเหมือนว่าว่างจัด ทั้งที่ภาพตรงหน้าผมในตอนนี้เป็นคืออาจารย์วัยกลางคนกำลังยื่นสอนผ่านสไลด์นับได้ประมาณห้าสิบกว่าสไลด์ เล่นเอาทุกคนในคลาสต่างสลับฟุบหลับกันเป็นแถบ

เรื่องราวในทวิตเตอร์ก็แบบเดิม มีแฮชแท็กเพิ่มขึ้นในทุกๆ วัน บางแฮชแท็กก็มีสาระ บางแฮชแท็กก็เกิดขึ้นจากความหมั่นไส้ส่วนตัว

เช่นเดียวกับแฮชแท็กหนึ่งที่ผมเอาแต่เลื่อนอ่านอย่างหาข้อสรุปไม่ได้

#แหกบอทหลอกชาวบ้าน

ผมเข้าแฮชแท็กนี้มาตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าจนตอนนี้บ่ายกว่าๆ แหมง ผมยังไม่รู้จักประสงค์ของแฮชแท็กดังกล่าวเลย

‘บอททวงหนี้หลอกเงินบอทค่ายเล็กไปอะ หน้าด้านจัง’

‘คนนี่เหมือนจะเคยเล่นเกมบอททวงหนี้ด้วยนะถ้าจำไม่ผิด สันดานไม่เปลี่ยน’

‘หลอกคนอื่นว่าเป็นผู้ชาย จริงๆ เป็นชะนีจ๋า นังเด้อ!’

‘บอทนี้เคย...’

“เล่นอีกแล้ว!” ไม่ทันที่ผมจะอ่านจบ คนข้างๆ ก็เอามือมาตะปบเข้าที่มือถือผมอย่างพลการ จ้องมาด้วยสายตาดกดันจนผมต้องเงยหน้ามองมันแบบปลงๆ

“เป็นห่าเหวอะไรไอ้ภัทร! กูจะอ่านทวิต” ผมทำท่าแย่งแต่มันเบี่ยงหลบ

“สนใจเพื่อนฝูงบ้างดิ เล่นแต่ทวิตทั้งวัน น้อยใจเป็นนะเว้ย”

“เป็นห่วยไรเนี่ย” แม้ผมจะด่ามัน แต่ผมกลับขำออกมาอย่างเสีงไม่ได้

“มึงอะ เดียวนี้ไม่เล่นเกมกับกูเลย อะอะๆ ไม่ว่างตลอด” มันทำท่าทางอจนเพื่อนผู้หญิงด้านข้างเริ่มวิตว้าย สายเลือดว้ายต่างพลุ่งพล่าน “ทำเหมือนติดแฟนไปได้”

“นี่เพื่อนหรือเมียกูวะแหมง!” ผมส่ายหน้าเอื้อมก่อนจะเอื้อมมือเอาแขนไป

ลือกคอมันอย่างหมั่นได้ แต่เมื่ออาจารย์หันมากระแอมใส่ พวกผมจึงหยุดเล่นและกลับมาตั้งใจเรียนตามปกติ

“เออมิ่ง รุ่นพี่ปีสามได้ติดต่อมาให้มิ่งเล่นหนังสั้นให้ปะ” ไร่ภัทรเขยิบเก้าอี้เข้ามาใกล้ผมก่อนจะถามด้วยเสียงเบาๆ ผมหันไปเล็งคิ้วพลงสายหน้ารัว

“ไม่อะ ทำไมอะ เขาติดต่อมิ่งมาหรือ”

“เออดี พี่คนที่ชื่อกิตที่เป็นประธานสโมฯ อะ เขาบอกให้กูไปช่วยงานเขาหน่อย” พอไร่ภัทรมันพูดถึงพี่กิต นั่นจึงเป็นเรื่องที่ดึงดูดความสนใจผมได้เป็นอย่างดี “เขาไม่รู้ตัวหรือจะว่ากูไม่ชอบชู้หน้าเขา”

“มิ่งไม่บอกเขาไปอะ ว่าไม่ว่าง”

“เขาบอกข่าวฟรี”

“มิ่งเลยไป?”

“ใช่ครับ”

โถ่ ไร่ภัทร นี่ถ้าไม่คิดว่ามีอาจารย์อยู่หน้าห้องผมยกเท้าถีบเข้าที่หน้าอกไปแล้วเนี่ย

พี่กิต คือรุ่นพี่ปีสามที่พ่วงหน้าที่เป็นประธานสโมฯ ของคณะผมนั่นเอง แถมเขายังเป็นเพื่อนสนิทที่เฟรมด้วย ใครๆ ต่างก็บอกว่าสองคนนั้นจิ้นกัน ผมนี้บ่ปากไปถึงดาวอังคาร จิ้นบ้าจิ้นบออะไร เขาเป็นเพื่อนกันใหม่ละ!

แล้วกูจะโมโหทำอะไรเนี่ย?

“แล้วมิ่งจะไปเล่นบตอะไร คนบ้าหรือ” ผมพูดแหงคนข้างๆ เพื่อยั่วโมโหไร่ภัทรแยกเขี้ยวแถมยังแอบทูปขามผมเบาๆ จนผมต้องตีท้องมันกลับเพื่อแก้แค้น

“กูเป็นพระเอกสิหล่อขนาดนี้”

“และนางเอกก็คือพี่กิตนั่นเอง”

“...” มันไม่พูดอะไรแต่ค่อยๆ ชูนิ้วกลางใส่หน้าผมด้วยสีหน้านิ่งๆ

เวลาได้แกลังมันนี่ตลกชิบหาย

“แห่ม กูหยอกเล่น ทำโกรธไปได้”

“กูจะเอาไข่ไปบ้านมิ่ง”

“มาเหอะ กูไม่กลัว” ผมทำ

พูดถึงไข่ ไข่ต้มที่พี่เฟรมให้มาเมื่อวานผมเอาไปให้บ้าแม่บ้านในหอกิน

เรียบร้อย จริงๆ อยากเก็บไว้นะ แต่ผมเป็นคนเกลียดกลิ่นไข่อุดๆ นี่จึงเป็นสาเหตุที่ผมไม่โอเคกับการกินไข่เป็นอย่างสูง เป็นต่ายร้ายดีผมไม่คิดจะกินมันหรอก ต่อให้อดตายก็ยอมอะ

“แหงสิ วันนั้นมีคนซื้อไข่ไข่อุดมาให้ เดินกลับมาหน้าที่ยัมแบนเป็นจานดาวเทียม ที่กูซื้อให้นะ ต่าเหมือนกูไปแอบดูมึงอาบน้ำนั่นแหละ”

“มึงกับคนนั้นต่างกันครับ” ผมพูดพลางใช้นิ้วจิ้มหน้าผากมันแก้ม “เมื่อไรจะคืนครับ มือถือกูนะ” ผมว่าก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงกวนตีน

“เอาไปเลยปะ กูมันคนไม่สำคัญ เพราะคนไม่จำเป็นก็ต้องเดินจากไป!” ผมยิ้มกริ่ม รีบเก็บมือถือตัวเองใส่กระเป๋าเสื้อทันที ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมไอ้ภรรยาถึงเอาแต่จกเกลียดจางซึ่งพีกตทั้งที่เขาไม่เคยทำอะไรให้ เคยถามมันอยู่ครั้งหนึ่ง มันก็บอกว่าพี่เขาจัดกิจกรรมไม่โดนใจมัน ชัดหูชัดตา

มันใช่เหตุผลหรือวะ
ตึง!

เสียงแจ๊สเดือนเต็มๆ ดังขึ้น เบี่ยงความสนใจผมจากการสอนของอาจารย์ทันที ผมค่อยๆ ก้มมองมือถือในกระเป๋าเสื้อ เมื่อเห็นว่ามันเป็นคือข้อความแจ้งจากไลน์ก็ทำเอาผมสงสัยว่าใครกันที่ก๊มา เพราะนอกจากไลน์กลุ่มห้องก็มีไลน์ของไอ้ภรรยาเท่านั้นแหละที่แจ๊สเดือนทุกวัน แต่วันนี้กลับไม่ใช่ทั้งสองแฮะ...

ไอดีไลน์ของใครบางคนตั้งขึ้นมาจนผมต้องขมวดคิ้ว พยายามเพ่งดูโพรไฟล์ของไอดีนี้อย่างพิถีพิถัน รูปดีสผู้ชายคุ่นหน้าคุ่นตากำลังอุ้มแมวด้วยรอยยิ้มจนตาทะลึง แถมยังใช้หน้าปกไอดีเป็นรูปเดียวกับโพรไฟล์ในทวิตเตอร์ของผมอีก...

FREM เพิ่มคุณจาก ID LINE

หืม...

นี่มันพี่เฟรมนี่หว่า เขาไปเอาไอดีผมมาจากไหนวะ...

“มึง” ผมหันไปเรียกไอ้ภรรยาที่กำลังเก็บหนังสือลงกระเป๋าเพราะใกล้จะหมดคาบเรียนพอดี “มึงเอาไอดีไลน์กูให้พี่ปีสามหรือวะ”

“อือ ก็พี่เขาขออะ”

“ใคร”

“พี่ที่ชื่อเฟรมไง เขารู้ว่ากูเป็นเพื่อนกับมึงเขาเลยขอ พี่แกบอกว่าเพื่อต้องใช้

ตัวละครแสดงเพิ่ม เขาเลยเอามึงอะ”

“แล้วมึงก็ให้เขาไปโดยไม่ถามกูเนี่ยนะ”

“พี่แก่น่ารักดีออก จะซีทำไมเพื่อน กลับไปติดต่อกันดีกว่า ปะ” ไข้ภัทรรีบปิดประเด็นทันที มันตอบว่าผมเบาๆ ก่อนจะสะพายกระเป๋าออกจากรั้วโรงเรียนเมื่ออาจารย์บอกเลิกคลาส ผมมองหน้าจอกมื่อถือของของตัวเองสักพักอย่างไม่รู้ควรจะทำยังไงดีกับเพื่อนดีใหม่ แต่ไม่ทันที่จะได้ทำอะไร ข้อความไลน์ดันแดงขึ้นทำเอาความคิดทั้งหมดในหัวของผมแตกกระเจิง

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: ไข้พิท!

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: อันนี้ไลน์พิทปะครับ?

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: ตอบด้วยนะครับ

พี่เฟรมทักผมรั้วทีเดียวสามข้อความ ลืมไปว่าผมเอารูปมูมินขึ้น พี่แกลยไม่รู้ว่านี่ใช่ตัวตนจริงๆ ของผมหรือเปล่าสินะ...

สุดท้ายผมก็ต้องรับพี่เขาเป็นเพื่อนอยู่ดี

พิท ลิวี่ฉน์ :: ว่าไงพี่ ผมเอง

ผมก้มหน้าพิมพ์ตอบก่อนจะลุกสะพายกระเป๋าออกจากห้องตามไข้ภัทรไปติดๆ แต่พอเงยหน้ามาไข้เพื่อนคนสนิทก็หายลับไปเสียแล้ว มันคงรีบไปเล่นเกมตามปกติที่ชีวิตมันทำประจำนั่นแหละ...

แล้วมาโทษกูว่าไม่มีเวลาให้ ไข้เพื่อนแล้ว

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: ลงมาได้ตึกที มีเรื่องจะคุย

พิท ลิวี่ฉน์ :: เรื่องอะไรอะพี่

รู้สึกกลางไม่ดีเลยแฮะ...

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: ก็บอกอยู่ว่ามีเรื่องจะคุย กูจะคุยต่อหน้าไม่ใช่อยุ่ในข้อความ ไม่ได้อรกรรสวย!

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: รีบมา กูรออยู่

แม่ง ทำไม่อ่านแล้วเหมือนได้ยินเสียงลำเนียงคุๆ ผ่านไลน์มาเลยวะ นี่ขนาดไม่ได้สนิทหรือรู้จักกันจริงจัง ทำไม่ต้องตีโหด ทั้งที่ตัวจริงก็มุ้งมิ้งไม่ได้เหมาะสมกับบุคลิกหน้าตาเอาซะเลยยย

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: อ่านไม่ตอบไข้ส่ตัวนี่สงสัยอยากรูมีเรื่อง

พีท ลีวัฒน์ :: โธ่พี ผมกำลังลงไป ใจเย็นดิ!

ผมรีบพิมพ์เท่าที่รีบก้าวลงบันไดเพื่อไปด้านล่าง ตึกบ้านี้ก็ไม่มีลิฟต์ แกรมชั้นที่ผมเรียนยังเป็นชั้นสี่ เดินลงที่นี้ช้าลากน่องโปงจนกลายเป็นเด็กวิทย์ก็ฟ้าไปแล้ว
ตึง!

เสียงเตือนจากทวิตเตอร์ดังขึ้น ผมกดสลับไปยังหน้าแอปพลิเคชั่นสี่ฟ้า และมันทำให้ผมเกิดความสงสัย เพราะพีเฟรมดัน DM มาหา หรือเรียกง่ายๆ ว่า ทักข้อความมาทางทวิตเตอร์บอกของผม

ทำไมวันนี้พีแกมาแปลกๆ วะ...

ฟ.เฟรมคนคุณ :: พาย พี่ขอถามตรงๆ นะ
สัตว์...

คำแรกก็ทำเอาใจแบ้วแล้ว แกเป็นอะไรของแกวะ หรือว่าจับผิดผมได้แล้ว
เลยจะขอพบตัว... เชี่ยละ

ผมหยุดเดินลงบันไดและนั่งลงที่ชั้นบนสุดเพื่อดูสถานการณ์ในทวิตเตอร์
ด้วยจิตใจที่หวั่นๆ

น้องพายบอกคนสวย :: ว่าไงพี มีอะไร

ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยใช้แค่จะเป็นทุนเดิม เพราะไม่ได้อยากจะหลอกคนอื่นว่า
ตัวผมจริงๆ เป็นผู้หญิงอะไรแบบนั้น

ฟ.เฟรมคนคุณ :: พายเคยบอกว่าพายเรียน ม.เดียวกับพีใช่ปะ

น้องพายบอกคนสวย :: อืม ทำไมอะ

ทำไมมีอยู่ต้องสันแบบนี้วะ!

ฟ.เฟรมคนคุณ :: เราคุยกันมานานแล้วอะ ไม่คิดจะเจอตัวจริงกันหน่อย
เหรือ...

ตัวจริงบ้าอะไรของพีแกเนี่ย เกิดบ้าเกิดบออะไรถึงอยากมารู้จักตัวจริง
ของบอผมวะ

น้องพายบอกคนสวย :: พายตัวจริงไม่เหมือนกับที่พีคิดหรอก อย่าเจอเลย
เนอะ

ฟ.เฟรมคนคุณ :: พีไม่เคยคิดว่าพายหน้าตาดีนี่ จะหน้าแบบไหนหุ่นเท่า
โองมังกรพีก็ไม่สนหรอก

เห็นพูดแบบนี้ทุกราย เจอตัวจริงก็หนีแทบไม่ทัน เอะๆ

น้องพายบอกทคนสวย :: ไม่ดีกว่า

ฟ.เฟรมคนสวย :: ทำไมอะ เจอแป็บเดียวก็ได้ เรียนที่เดียวกันมันไม่เสีย
เวลาหรอกเนอะ

ฟ.เฟรมคนสวย :: ใ่ววันอื่นก็ได้เนะ พียงไม่รีบหรอก

ฟ.เฟรมคนสวย :: นะครับบบ

ฟ.เฟรมคนสวย :: เดี่ยวเลี้ยงติม ^+++^ .กอดๆ

แม่งน่ารักซะไม่มี ไม่ได้รู้เอาซะเลยว่าคนหลังคีย์บอร์ดเป็นใคร เพศอะไร

น้องพายบอกทคนสวย :: ใ่ววันอื่นแล้วกันน้ำ พายไม่วางจริงๆ

น้องพายบอกทคนสวย :: พายมีธุระด่วนพอดี ใ่วคุยกันเนาะ

ผมตัดบทสนทนาทันทีที่เห็นว่าไลน์เริ่มแจ้งเตือนถี่ขึ้น เนื่องจากพี่เฟรมรัว
สติ๊กเกอร์มาไม่ยั้ง

ใ่วนี่ก็ทำตัวเป็นเด็กมีปัญหาไปได้ ที่กับในบอทนี่คุยดีเป็นสุภาพบุรุษเชี่ยวชาญ
เหียดแม่

ผมลงมายังได้ตึกที่มีโต๊ะยาวตั้งอยู่สองสามโต๊ะ มองซ้ายขวาเพื่อหาคนที่ส่ง
ข้อความนัดมาเมื่อครู่ เมื่อเห็นว่าพี่เฟรมกำลังโบกมือเหมือนเรียกผมจึงรีบตรงดิ่งไป
ยังโต๊ะที่เขาั่งอยู่ทันที

“มึงไม่ลงมาพุงนี้เลยละ”

“ให้ผมมาพุงนี้ก็ได้เหอ” ผมทำท่าจะเดินกลับ หาเรื่องวอนตินยอกย้อนคน
ตรงหน้าที่รับเหม้าปากยกมือคล้ายกับจะต่อผม ผมหัวเราะนิดๆ และนั่งลงข้าง
ผู้ชายอีกคนที่นั่งอยู่กับพี่เฟรมก่อนหน้านี

พิกิตที่ไอ้ภัทรเปิดประเด็นพูดถึงไปเมื่อช่วงบ่าย ผู้ชายร่างสูงหุ่นนายแบบมี
บุคลิกอบอุ่นที่สาว ๆ หลายคนต่างพากันเพื่อทั้งคณะ ผมหันไปยิ้มให้พี่แกนิดๆ ดู
เหมือนว่าพิกิตจะมีธุระต่อ

“กูไปก่อนนะ พอดีนัดแคลหนังน้องไว้” พิกิตหันไปบอกพี่เฟรม ภาษานั้นยกมือ
เป็นสัญญาณว่าโอเค “นี่เพื่อนน้องภัทรปะ”

คนด้านข้างละความสนใจจากเพื่อนตัวเองหันมาทัก ผมเลยชี้เข้าหาตัวเอง
และพยักหน้าให้แบบงงๆ

“ครับ”

“ภัทรบอกว่าเราอยากเล่นหนึ่งกับเฟรมมันเหรอ”

“หา! เล่นนะพี่” ผมรีบโบกมือปฏิเสธเป็นการด่วน พอหันไปมองคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม เขากลับยกยิ้มขำเบาๆ “ใช้ภัทรมึงเล่นกูแล้วไง “ภัทรมันหลอกพี่แล้ว มันต่างหากที่อยากเล่นกับพี่กิตอะ”

“หืม? กับพี่เนี่ยนะ”

“ช่วยยย มันบอกดีใจมากเลยตอนที่พี่ติดตอให้มันไปเล่นอะ พี่ต้องสนองมันหน่อยนะครับ”

มึงเล่นกู กูเล่นมึงกลับใช้ภัทร ไอ้หมาดชขุนชาส์น!

“ขนาดนั้นเลยเหรอวะ ฮ่าๆ” พี่กิตหัวเราะอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง แหงล่ะ เรื่องที่พูดไปโกหกทั้งเพ “จันพี่ไปก่อน ไว้คุยกัน ผากไอ้เฟรมไว้ด้วยละ”

มือหนาขยี้หัวผมเบาๆ พี่เฟรมรีบโน้มตัวมาบดมือพี่กิตออกจากหัวผมทันที

“ทะลึ่งละ อย่าเล่นหัวมัน” พี่เฟรมชี้หน้าพี่กิตด้วยท่าทางห้ามปราม คนถูกบดมือหัวเราะค่อยๆ ก่อนจะเดินจากไปเพื่อทำธุระของตัวเอง “ไอ้นี้ก็ไม่ว่างหัวตัวเองเลย ใครจะเล่นใครจะขยี้ก็ได้ว่างั้น”

แล้วจะพี่แกมอารมณ์เสียใส่ท่ามะเขือเทศอะไร ที่เจ้าของหัวยังไม่พูดสักคำว่าแต่คนอื่น ที่ตัวเองเล่นทำไมไม่ห้ามมือตัวเองบ้างวะ

ก็ไม่ได้อยากชอบสักหน่อยนี่เว้ย!

“ช่างเหอะพี่ ทำดูเป็นพ่อคนที่สองของผมอีกละ”

“เดี๋ยวนี้หัดเถียง เตะๆ”

“แล้วพี่เรียกผมมาทำไมอะ มาด่าจ้เหรอ ผมไม่ว่างขนาดนั้นนะพี่” ผมแซว

“เรียกมาให้ช่วย” พี่เฟรมยี้ดอกพร้อมจะจริงจังในบทสนทนาต่อไปนี่ ผมวางกระเป๋าไว้บนโต๊ะ พลังเท้าคางฟังคนตรงหน้าพูดสิ่งที่ต้องการ “ไหนๆ ก็รู้จักกันแล้ว เรามาร่วมมือกันดีกว่า”

“ร่วมมือให้ช่วยเรื่องของพี่อะนะ”

“อือ”

“พี่ไม่มีใครให้ขอความช่วยเหลือแล้วเหรอ ทำไมต้องเป็นผมอะ” แม้ข้างในจะรู้สึกดีที่อย่างน้อยชีวิตผมก็ได้เข้ามาทำความรู้จักและสนิทกับพี่เขาแล้วก็เถอะ

แต่กลางสังหรณ์ในเรื่องนี้มันรู้สึกทะแม่งๆ แปลกๆ แะะ

“ไม่รู้จะไปพึ่งใครอะ ไอ้กิตมันก็ไม่ว่างต้องทำหนังสือโปรดเจตอีก น้องเทคนูเป็นผู้หญิงไม่สะดวกที่จะอยู่ด้วยหรอก ในตอนนี้กูนึกถึงมึงคนเดียวเลยเนี่ย”

“นึกถึงผม?” ผมชี้เข้าหาตัวเองอีกรอบอย่างไม่เชื่อหู

“เออ คิดถึงมึงคนเดียวเลย”

“อ่า...”

สัตว์เอ๊ย อย่า อย่าแผลงจินตนาการไป พี่มึงต้องนิ่ง ทำเป็นเรื่องปกติไป ประโยคเมื่อเค้าพูดออกมาแบบไม่ได้คิดอะไรหรอก เขาหมายถึงนึกถึงมึงแค่นั้นแหละ

باب!

“เป็นเหี้ยไร มือกระดิกดิ๊กๆๆ”

“โอ๊ยพี่ เจ็บนะเว้ย!” ผมสะบัดมือรัวๆ เพราะอยู่ๆ พี่เฟรมกลับยื่นมือมาตีมือผมที่กำลังเคาะโต๊ะไปมาเพราะความเขิน “เข้าเรื่องเลยดิ๊กว่า พี่อยากให้คุณทำอะไร”

“ช่วยสิบ” สายตาดูจริงจังคล้ายโดนน้ำกำลังเล่าแผนการทั้งหมดในบ้าน ผาตกรต่อเนื่องอะไรทำนองนั้น

“เรื่อง?” พี่เฟรมดีดตัวลุกขึ้นมา นั่งข้างๆ ผมก่อนจะเอาแขนมาคล้องคอผมเอาไว้

เฮ้ย!

นี่มันใกล้เกินความจำเป็นไปปะวะ หน้ากูแทบจะซุกรักแร้แล้วนะอพี่!

“กูตามหาคนคนหนึ่งมานานละ เขาเรียนที่นี่ แต่กูไม่เคยเห็นหน้าเขาอะ”

“เฮ้อพี่ ไม่เคยเห็นหน้าแล้วอยากจะหาไปทำไม ว่างเหรอก”

“มึงไม่รู้หรอก การจะเสพติดคนคนหนึ่งได้มันไม่ใช่เรื่องง่ายนะเว้ย กูชอบเขาผ่านตัวหนังสือแค่นี้ก็ประโยค กูว่าเขานี้แหละ โดนใจใช่เลย...”

เพื่อเจ้อไรของเขาอะ

“แล้วเขาชื่ออะไรอะ มีประวัติเขามะ” ผมเอ่ยถามแบบลวกๆ รู้สึกหงุดหงิดที่ต้องมาช่วยเรื่องอะไรแบบนี้ ไม่ได้อยากหาอะไรไร้สาระให้สักหน่อย

ไม่ช่วยได้ปะ U_U

“คนนั้น” พี่เฟรมดึงตัวผมเข้าไปใกล้เขากครั้ง ลมหายใจอุ่นๆ ของพี่แทรกเข้า

ที่โบหุซ้ายของผม ทำเอาผมต้องหลับตาปีเพราะรู้สึกเสียววูบขึ้นมาดื้อๆ พี่เฟรม สไลด์หน้าจอมือถือของตัวเองเพื่อหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะกดเข้าแอปพลิเคชัน ทวิตเตอร์ที่ผมติดนักรดัดหนา นาที่นี้เริ่มรู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่คล้ายลางสังหรณ์ในตอนแรกที่ผมรู้สึก มันเริ่มชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ...

พี่แกเข้ามาในหน้าฟีดทวิตเตอร์ของบอห์นักร้องผู้หญิงสัญชาติเกาหลีแสน คุ่มเคย ทั้งไบโอ ทั้งโพสต์ล่าสุดที่คล้ายคล้ายคล้ำคลว่า จะเป็นตัวผมเองที่พิมพ์ลง ไป ในตอนนี้หน้าผมซาไปหมด เมื่อบวกกับเสียงกระซิบแหบพร่าจากคนข้างๆ ที่ ผ่านเข้าสู่ประสาทสัมผัสการได้ยินอย่างทะลุปรุโปร่ง เล่นทำผมวาบไปทั้งร่างกาย คล้ายกับถูกมนตร์สะกดไปในทันที

“กูจะจีบคนนี้ ช่วยตามหาเขาให้กูทีสิ...”

3

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 4

‘ไม่จำเป็นต้องบอกความลับของตัวเองให้คนในทวิตู้ทุกรู้เรื่อง’

“กูจะจีบคนนี้ ช่วยตามหาเขาให้กูทีสิ...”

“เฮ้ยพี่ ผมไม่เอาด้วยอะ” ผมเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนของคนร่างหนา พี่เฟรมดูจะไปในิดหนึ่งก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีหน้าสงสัยใส่ผมแทน

“เป็นไรวะ”

“ผมช่วยพี่ไม่ได้หรอก” ผมพูดก่อนจะรีบหาข้ออ้างปกปิดความผิดปกติของตัวเอง “รูปก็เป็นรูปดารานักร้องเกาหลีขนาดนี้ พี่จะให้ผมตามหาได้ไงอะ”

“มึงสี่บลิ”

“ผมไม่เก่งขนาดนั้น”

“มันยากมากเหอวะ กะอีแค่ตามหาคนคนเดียวเนี่ย”

“แหงดีพี่ หน้าก็ไม่มี ไหนจะชื่ออีก แต่ชื่อแอดเคาน์มันไม่ได้พิสูจน์ว่านั่นเป็นชื่อจริงเจ้าของแอดคนะพี่”

“ไม่ช่วยจริงดิ...”

“ครับ ไม่เอาด้วยอะ” ผมพูดเสร็จก็กระซิบสายกระเป่าเตรียมลุกขึ้นเพื่อจะ

แผนออกจากที่นี่

ในทีแรกที่ผมเห็นเขาทำกบอทมา ผมไม่คิดว่านั่นจะเป็นแอดเคาน์ของพีเฟรม จนกระทั่งวันหนึ่งที่พีแก่ถ่ายรูปร่างหน้าตาใหม่ที่เขาใส่อยู่มาให้ดูนั่นแหละ ผมถึงกับช็อก...

“ที่คุยอยู่ทุกวันก็รุ่นพีตัวเองดี” นี่เอง

โลกนี้ก็กลมสวยจริงๆ บิดเบี้ยวมั่งก็ได้มั่ง!

“อืม ขอบใจนะที่เสียเวลารีบลงมา...” น้ำเสียงค่อยๆ คล้ายตัดพ้อตั้งขึ้นจนผมต้องหันไปมองเจ้าของเสียง พีเฟรมก้มหน้ามองมือถือในมือตัวเองด้วยแววตาเศร้าสร้อย ขณะเลื่อนหน้าพีคบอทของผมอย่างไร้จุ่มงหมาย ผมที่ยืนอยู่กลับไม่อยากจะขึ้นมามีอะไรๆ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรผมถึงยังไม่รีบออกจากตรงนี้เสียที

มัวแต่ยืนดูแมงพำเพื่ออยู่เนี่ย

“พีจะอยากเจอเขาไปทำไมอะ” ผมถามเหตุผลอีกครั้ง แม้จะรู้ว่าคนเราสามารถรักใคร่ได้โดยไม่มีเหตุผลก็เถอะ แต่นี่มันโลกของบอท พีเขาแยกแยะไม่ออกหรอกว่าโลกของบอทกับโลกความเป็นจริงมันต่างกัน

มันรักกันไม่ได้...

“ไม่รู้ ไม่มีเหตุผล” พีเฟรมส่ายหน้าปฏิเสธ เขาเงยหน้าส่งสายตานิ้งมาให้จนผมรู้สึกผิดที่ไปตัดความหวังเขาแบบนั้น

“ผมขอโทษนะพี แต่ว่า...”

“กูรู้แค่ว่ากูรู้สึกดีกับเขา... แค่อยู่วันแล้วมีความสุข ยิ้มได้ทุกครั้งที่อ่านข้อความหวานๆ ที่เขาส่งมา เป็นห่วงเป็นใยตลอดในทุกๆ วัน จะอ่อนก็อ่อนได้ เรารักเขาทั้งที่ไม่เคยเห็นหน้าเขาสักครั้ง มันน่าจะเป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้แล้วนะ ว่าทำไมเราถึงรักคนคนหนึ่งได้โดยไม่มีเหตุผลอะไรมากมายมาอธิบายนะ”

“แต่พีกำลังคุยกับบอท พี่รู้จักเรื่องพวกนี้น้อยไปด้วยซ้ำ”

“ทำเหมือนมึงเข้าใจตั้งนั้นอะ”

“มากกว่าพีแล้วกัน” ผมเถียงกลับไปอย่างเสียงไม่ได้ ไม่ชอบสายตากดดันอะไรแบบนี้เลยวะ “บอททุกบอทเฟรนด์ลึกับทุกคน พีไม่เข้าใจตรรกะนี้หรือไง”

“เข้าใจ แต่ไม่รู้รู้สึกดีไปแล้วนี่” พีเฟรมถอนหายใจออกมา “จะไม่ช่วยพีจริงๆ หรือพี?...”

อะ...

คงเป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินชื่อตัวเองออกจากปากเขาด้วยโทนเสียงที่คล้ายกับการขอร้องวนมากที่สุด ก็อึนเหนียวหนืดติดคอทำเอาผมถึงกับพูดอะไรต่อไปไม่ออก จะบอกคำว่าไม่ยังยากเลย

“...”

“ช่วยกูเหอะ นานะ” พี่เฟรมเงยหน้าขึ้นมาส่องแวตาศี้อ่อนใส
ใจแข็งเข้าไว้พี่ท มึงต้องอย่าใจอ่อนกับความน่ารักของนาง มันเป็นเล่ห์กล
“ไม่อะพี่”

“นะ กูขอร้อง เตี้ยวเลี้ยงยาไข่เยี่ยวม้าสามถุงเนาะ” คราวนี้พี่เฟรมดึงชายเสื้อของผมแถมยังทำหน้าที่อ่อนใสอีกครั้ง ยิ่งคนเดินผ่านไปผ่านมามองนี่พี่แกไม่อายบ้างเหอวะเฮ้ย!

อีกอย่างกูไม่แตกไข่เว้ยยย!

“เฮอ ผมลืมนบอก ผมไม่กิ...”

“ครั้งเดียว” พี่เฟรมซุนิ้วขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์ตัวเลข “แค่ครั้งเดียวก็ได้”

“กินไข่ครั้งเดียว?”

“ช่วยกูครั้งเดียวสิเว้ย!” พี่เฟรมปรี๊ดแตกทันทีที่ผมปล่อยให้ตัวเองออกไป ก็ไม่รู้
นี่หว่าว่าคุยประเด็นไหนเป็นหลักกอยู่ วกเข้าเรื่องไข่ก็คิดว่าหมายถึงไข่ “ถ้าเรื่องแค่นี้
ช่วยรุ่นพี่ไม่ได้ก็ไม่มีอะไร โอเค พี่ไม่ยุ่งกับเราแล้วก็ได้”

เฮ้! ตัดบทงอนใส่เฉย ผมเลิกกลัวไม่รู้จะตัดสินใจเดินจากไปเลยดีไหม แต่
เวลาเจอกันครั้งต่อไปคงมองหน้ากันไม่ติดแน่ๆ เล่นปฏิเสททั้งที่พี่แกขอร้องแทบ
ตายแบบนี้

งานยากสุดของวันนี้ก็คือการตัดสินใจในเรื่องแบบนี้แหละ

ช่วยเขาตามหาตัวผมเอง ยิ่งพูดก็ยิ่งงง ฮ่วย!

“พี่อย่างอนดิ” ผมนั่งลงไปทีเดิมอีกครั้ง พี่เฟรมแบะปากอย่างน่ารักทำเอา
ผมถึงกับยิ้มออกมาเพราะตึงหน้าไม่ไหวแล้ว “พี่จะให้ผมช่วยอะไร ในเมื่อคนใน
บอทนี่ไม่มีรูปที่แสดงตัวตนอะไรเลย”

“มีดี มีอยู่รูปหนึ่ง” ผมชะงักไปนิดๆ เมื่อพี่เฟรมกลับพูดออกมาว่ามีรูปแสดง
ตัวตนผม นี่กูไปปล่อยเป๊ะอะไรไว้ตอนไหนหรือเปลววะ ไม่เคยลงรูปมิดแอคเคาน์นี้

แล้วจะมีได้ไง...

“อะ” พี่เฟรมยื่นหน้าจอกมาให้ผมดูอีกครั้ง มันคือรูปมือของผมถือแก้วน้ำนั้น ในตอนที่ไปเดินแจจกรีนแล้วถ่ายส่งไปให้พี่แกดูว่าตอนนั้นอยู่ที่ไหน แถมในมุมมองนั้น ยังมีตา สลัวๆ ดูยังไงก็ดูไม่ออกกว่านั้นมือหรือเท้ากันแน่

“รูปมือเนี่ยนะ” ผมหลุดคำออกมาอย่างห้ามไม่ได้

“อืม ก็มีรูปเดียวอะ”

“โอยพี่ ผมว่าล้มเล็กเถอะ”

“ไม่อะ น้องเขาสัญญาแล้วว่าจะมาเจอกู แต่น้องเขาไม่ว่างก็แค่นั้น”

เดี๋ยวนะ กูไปสัญญาตอนไหน...

‘ไว้วันอื่นแล้วกันน้ำ พายไม่ว่างจริงๆ’

คำว่าไว้วันอื่นไม่ได้แปลว่าจะไปจริงนี่เว้ย!

แม้จะบ่นในใจแต่ตอนนี้ผมกลับตีหน้านิ่งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราว รู้ร้อนรู้หนาว อะไร

“พี่จะนัดเขามาหาเธอ” ผมถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“ใช่ นัดมาเดท” ผมถึงกับสาลักน้ำลายจนต้องแอบทุบอกตัวเองเบาๆ “แล้วมึงคือผู้จัดสถานที่เดทตีๆ ใ้กู ทำได้ไหม”

“หา! อะไรวะพี่ ทำไมจับมัดมือชกกันดีอ้อๆ แบบนี้อะ” จะมาให้กูจัดสถานที่เดทให้มึงกับกูเนี่ยนะ บ้าไปแล้ว!

“ต้องช่วย! ลงเรือลำเดียวกันแล้ว”

“ผมกระโดดลงจากเรือทันไหมล่ะ!”

“ไม่ได้! กูจะลงไปว่ายนน้ำเอาตัวมึงกลับมา”

“ก็แหงล่ะ U_U”

แม่ง ความบัดซบที่สุดในวันนี้คือการช่วยพี่เฟรมหาที่เดทที่ดีที่สุดให้ตัวเองเนี่ยนะ...

ควรบอกเขาไปเลยมะ...

แต่ในตอนนั้นยังไม่พร้อมจะโดนกระที่บอะ เขาไว้ก่อนเนอะ...

“ดีมาก ยังไงวันเสาร์ต้องนัดน้องพายมาให้ได้!”

“พี่ไปเอาความมั่นใจแบบนั้นมาจากไหนว่าเขาจะมา”

“เฮอน่า เชื้อมีอกู”

“ได้ข่าวว่าเมื่อก็อยากเจอแต่คนนี่ ยังมีหน้ามามั่นอกมั่นใจว่าผมจะไปอีก
ไปก็เหยยสิครับ โดนกระที่บตายคาที่เดทแน่

“ผมถามอีกนิดหนึ่งดีพี่ พี่รู้ประวัติคนนั่นดีแค่ไหนกัน” ผมถามด้วยสีหน้า
จริงจัง “ไม่รู้จะทำไม่ถึงต้องซักไซ้เขามากเกินความจำเป็น ทั้งที่ก็รู้ดีแกใจอยู่แล้วว่า
เขารู้อะไรเกี่ยวกับตัวผมไปบ้าง “พี่รู้อะไรมากกว่ารู้ว่าเขาเรียนที่นั่นอีกหรือ”

“อย่างที่บอก ในตอนนี้ไม่มีอะไรสำคัญหรือก เขาจะเป็นใครก็ช่างเถอะ”

“พี่รู้หรือเปล่า คนเล่นบอทรักกันในทวิตเป็นเรื่องปกติ แต่สิ่งที่แย่ที่สุดคือการ
ตกหลุมรักคนเล่นบอทขึ้นมาจริงๆ ผมรู้ว่าไม่มีใครสามารถห้ามความต้องการของ
ตัวเองได้ แต่บางทีบางเรื่องเราก็ดึงใจตัวเองให้ได้นะพี่”

“...”

“เราครอบครองแอดเคาน์เขาได้ ไซ้ว่าเราจะครอบครองหัวใจของเขาได้นะ”

“...”

“คนที่เจ็บมันไม่ใช่แค่เรา แต่มันคือทั้งสองฝ่าย”

“มึงบนไรเนี่ย เล่นกับเขาด้วยหรือไง ทำไม่ถึงรู้ดี”

“ครับ” และนั่นเป็นสิ่งที่ผมยอมรับออกไปเพื่อต้องการจะสื่อเป็นนัยๆ ให้เขา
รู้ว่า บางทีโลกเรามันกลมจนคนที่เดินสวนกันทุกวันนี้อาจเป็นบอทที่เราคบกันอยู่ใน
ทวิตเตอร์ก็ได้

“ในตอนนี้อย่างเดียวคืออกูอยากเจอเขา กูรู้สึกดีไปแล้ว เขาจะเป็นยังไงก็
ยังอยากเจอ”

“พี่ไม่รู้หรือว่าเขาเป็นเพศไหน อายุเท่าไรกันแน่ เรื่องพวกนี้มันละเอียด
อ่อนและมันโกหกกันได้ ผมเป็นห่วงพี่นะถึงเดือน” สายตาจริงจังของคนตรงหน้าหัน
มาที่ผมอีกรอบ คราวนี้ผมกลับรู้สึกถึงการเน้นย้ำความตั้งใจที่จะเจอคนชื่อพายของ
เขาให้ได้ มีผมเย็นเฉียบขึ้นมาดีอ้อ แม้จะพยายามตีปลดให้ปกติแค่ไหน แต่สิ่งที่
อยู่ในอกข้ากลับเต้นรัวจนแทบจะดังออกมาข้างนอกอยู่แล้ว

“งั้นมึงฟังกูดีๆ นะพี่ท” พี่เฟรมวางมือบนไหล่ผมเบาๆ ก่อนจะเอ่ยคำมันที่
ทำเอาผมนิ่งไปชั่วขณะ

“ในตอนนี้อาจจะเป็นเพศไหน ต่อให้เขาเป็นผู้ชาย...”

“...”

“กูก็ยังชอบ จำไว้นะ”

บอก!

ไม่บอก

บอก

ไม่บอก

...

ผมนั่งมองหน้าจอมือถือของตัวเองพลางเคาะนิ้วบนโต๊ะ คิดอะไรไปเรื่อยจนยังไม่หลับไม่นอนอยู่ภายในห้องนอนของผมในหอสีชมพู ตอนนี้อยู่เวลาตีสอง ผมยังนั่งเลื่อนหน้าทวิตเตอร์ที่เฟรมอยู่เลย

ทำไมต้องมานั่งเครียดกับเรื่องอะไรแบบนี้ด้วยวะ
ตั้ง!

ผมสะดุ้งตกใจเล็กน้อย ความคิดในหัวหายวับไปทันทีที่มีข้อความไลน์ของพี่เฟรมแจ้งเตือนขึ้นมาบนหน้าจอ

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: นัดเจอกี่ไหนดีวะ สรุปคิดได้ยัง

คนในไลน์พิมพ์ข้อความคล้ายกับเร่งเอาคำตอบ

พีท วิวัฒน์ :: เอาคำตอบคืนนี้เลยเหอพี่ วันเสาร์อีกตั้งสองวันเนาะ ผมยังคิดไม่ออกเลย

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: คอลได้ไหม?

คำขอสั้นๆ ทำผมใจหายวูบทันที ตั้งแต่ได้รู้จักพี่เขาเป็นการส่วนตัวนี่มีอะไรให้เซอร์ไพรส์ตลอดเลยแม่

ดีดี ดีดี ดีดี

แต่ไม่ทันที่ผมจะพิมพ์ตอบตกลง พี่เฟรมกลับโทรหาผมด้วยไลน์โดยไม่ทันให้ตั้งตัว ผมเผลอปากพยายามควบคุมไม่ให้ตัวเองลงมือจะตื่นตื่นอะไรกะอ๊แต่โทรศัพท์ปุ๊วะ

“ว่าไงพี่”

(คิดดี นัดเขาไปที่ไหนดีวะ ตื่นเต้น)

คนปลายสายทำน้ำเสียงดี๊ดีจนผมสัมผัสได้ว่าเขากำลังวางแผนการเท
ล่วงหน้าอยู่แน่ๆ

เฮอะ นี่ถ้าเป็นบอทอื่นผมไม่มานั่งนึกนอนนึกให้หรอกนะ ไร้สาระเว้ย!

“ไปไหนก็ได้ที่พี่ชอบไป”

(พาไปเตะบอลจี่เหรอะ)

“ก็ดีนะพี่”

(ไม่ดีดี ถ้าน้องเขาเป็นผู้หญิงแล้วจะพาไปเตะบอลได้ไง)

“สวนสนุกมะ”

ผมเริ่มออกความคิดเห็น เอาจริงก็ช่วยเสนอไปอย่างนั้นแหละ บอทน้องพาย
อย่างผมไม่ตกลงไปกับเขาง่ายๆ หรอก

มั้ง!

(ไม่เอาอะ กลัวความสูง)

ทำไมเรื่องมากอะไรเบอร์นี้วะ

“พาไปสวนสาธารณะไหม”

(ไม่เอาอะ น่าเบื่อ)

“พาไปทะเลดี มหาวิทยาลัยเราติดทะเลนี่”

(ไม่เอาอะ ตอนนี่ทะเลดำ ไม่น่าพิสมัย)

“โหยพี่! โคตรเรื่องเยอะ พี่ไปคิดเองเลยไป”

(มึงอยากไปไหนอะ ลองเลือกมาดี) เขาเล่นถามผมกลับด้วยประโยคคำถาม
แบบตรงไปตรงมา ทำไมมันดูเหมือนกำลังเลือกที่เด็ดของเราสองคนมากกว่าเลือก
ให้พี่เฟรมกับบอทน้องพายเลยวะ แต่จะว่าไปแม่งก็ไม่ต่างกันนี่หว่า

“ให้ผมเลือกอะนะ”

(อือ เผื่อบางทีอาจจะเป็นที่ที่กูอยากไปพอดี)

“ถ้าเป็นตอนนี้เหรอะพี่...”

ผมทำนึก ปลายสายเงียบไป ได้ยินแต่เสียงพัลลมตีฟับๆ อย่างกับอยู่ในดง
พายุก็ไม่ปาน

(อืม ที่ไหน)

“ผมคงอยากไปดูหนังมั้ง”

(เคยเห็นเขาเป็นคนที่โรงหนัง เรื่องอะไรดีวะ)

“เรื่องที่กำลังนิยมตอนนี้ก็ได้พี มีนกลางๆ ไม่หนังรักจำไม่บู๊แหละดี”

ผู้ดูดด

เวร!

โคตรเสียมารยาท ไม่ทันจะพูดจบหรือเอออออะไรกันเลย แม่งถึงกับตัดสาย
ใส่เลยเหรววะ

ตั้ง!

ผมละมือถือออกจากหูแล้วกดไปที่แจ้งเตือนทวิตเตอร์ พีเฟรม DM เข้ามา
อีกแล้ว...

เดี๋ยวนี้ความลับเยอะจนต้องถึงขนาดคุยแชตส่วนตัวเลยหรือไง

ฟ.เฟรมคนคู่ :: น้องพายย ยวันเสาร์ว่างไหมครับ

นั่นไง กะไว้ไม่มีผิด นี่คิดจะไปเดทให้ได้จริงจิงเลยสินะ...

น้องพายบอทคนสวย :: แจะ ทำไม่เหรว

อะ เล่นละครต่อ

ฟ.เฟรมคนคู่ :: จะชวนไปดูหนัง เพื่อนพี่เขายกเลิกนัดพี นี่ตัวพีรีเยี่ยมเลย
อะ พี่เสียดาบับตรจิง

เดี๋ยว...

ได้ข่าวว่าเพิ่งมาปรึกษาเรื่องสถานที่เดทเมื่อกี้

อพีเฟรม อิตอแหลลล

น้องพายบอทคนสวย :: หว่า พายมีเรียนอะดิไปไม่ได้เหรวก

ฟ.เฟรมคนคู่ :: ไม่เป็นไรพีรอได้ ริมมานะ ห้างXX ออย่าทิ้งให้พีรอเก้อนะ
พีรอจิง นี่ไม่พูดเล่นนะ มาด้วย .จ๊ิบเหม่ง

คว...ย

อยากจะพิมพีค่านี้ออกไป แต่แล้วกลับพิมพีได้แค...

น้องพายบอทคนสวย :: เค...

แม่งมัดมือชกซัดๆ ทำงิดีวะ ถ้าอีน้องพายไม่ไปอพีนี่จะรอจิงๆ เหรววะ

ตั้ง!

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นอีกครั้ง หน้าจอเผยข้อความที่แจ้งเตือนมาโดยไม่ตั้งอกต

เข้าไปในแอปพลิเคชัน

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: น้องเขาตอบตกลงแล้วเว้ย!!

เฟรมเองนักเลงภูเขาไฟ :: ขอขอบคุณมาก เดี่ยวเลี้ยงทาร์ตไซหนึ่งกล่อง!!

มึงจะเลี้ยงไขกุไปชั่วชีวิตเลยไหมอพีเอร์

แต่ตอนนี้สนใจได้เดทที่ว่านี่ก่อน ตอบตกลงไปแล้ว จะถอนคำพูดด้วย
ประโยคไหนดีวะ...

เอาวะพีท เป็นตายร้ายดียังไงเสาร์นี่มึงก็ต้องเลี้ยงแล้วละ!

ไปตายเอาดาบหน้าเว้ย!!

4

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 5

'อย่าทำตัวน่ารักจนเกินไป เพราะมันจะเป็นที่น่าจับจ้องของทุกคน'

06.42 P.M.

FROM : **ฟ.เฟรมคนคุณ** @FFREMXX

@PIELUVU อย่าลืมมาน้ำ สองทุ่มเจอกัน .จิบหม่ง

ผมเหลือบสายตามองหน้าจอก็มีอีบนโตะกินข้าวที่แจ่งเตียนข้อความมา
เจียบๆ เนื่องจากปิดเสียงเอาไว้กันโปะะแตก ผมเอื้อมมือกดปิดหน้าจอทันทีที่เฟรม
ออกจากห้องน้ำกลับมายังที่นั่งของตัวเอง

ตอนนี้เราอยู่ในร้านไก่ทอด KFC ที่ตั้งอยู่ในห้างชื่อดังข้างมหาวิทยาลัย เรา
สองคนรอเวลานัดหมายการเรดทของพีแแกนันแหละ ทั้งนี้ต่างคนต่างหิวไม่มีใครกิน
ข้าวรองท้องกันมาก่อนเลย จึงแวะมานั่งรอเวลาที่นี้ซะก่อน

“ทำไมไม่กินวะ รอไม่เนี่ย” ร่างสูงนั่งลงพลงบนเป็นเรื่องปกติ เมื่อเห็นว่า
ของกินที่ซื้อมาได้สักพักยังเต็มโตะ ไม่ลดไม่เพิ่มแต่อย่างใด

“เป็นมารยาทนะพี กินก่อนได้ไง” ผมตอบแล้วใช้ส้อมจิ้มอกไก่ส่งให้เฟรม
“อะ ของพี”

ที่เฟรมยืมอ่อนให้เล็กน้อย ก่อนจะเปิดกล่องบางอย่างและหยิบมันมาวางไว้
ที่จานผม

“อะนี่ ทาร์ตไข่” ผมมองภาพตรงหน้าด้วยอาการสตันท์ไปนิดๆ ผมยิ้มแหยๆ กัดฟันรับและหยิบคืนเจ้าของอย่างไม่มีรีรอ

“ไม่กินของหวานนะครับ” ผมปฏิเสธตามมารยาท

“รู้เปล่า ไช้เนี่ยของโปรดกุเลยนะ” คนตรงหน้าพูดขึ้นมาดื้อๆ ด้วยน้ำเสียงจริงจัง ผมเงยหน้ามองพี่เฟรมอย่างไม่เข้าใจว่าจะบอกทำไม “มึงต้องกินเยอะๆ ยิ่งตัวผอมแบบนี้ยิ่งต้องกิน”

“ของโปรดพี่แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมอะ พี่กินไปคนเดียวดิ”

“ก็กูอยากให้เป็นของโปรดมึงมั่งอะ” แม้คำพูดจะดูคล้ายกับว่าผมเป็นคนสำคัญ แต่ท่าทางการแสดงออกของพี่เฟรมตอนนี้เหมือนคนเถียงไม่ได้มากกว่า

คิ้วของพี่เฟรมนี้แทบจะขมวดกันเป็นปม ทำไมเขาถึงเอาแต่ใจตัวเองเป็นเด็กน้อยไปได้ล่ะ

“เออพี่ แล้วคนนั้นเขาจะมาหาพี่หรือ ดูเจียบๆ ไม่เห็นจะติดต่อมา พี่มีเบอร์เขาหรือเปล่า” ผมรีบเปลี่ยนประเด็นออกจากเรื่องไข่ทันทีและวกกลับเข้าเรื่องคนในบอทที่เขานัดมา

ในทีแรกผมคิดว่าจะลองจ้างเพื่อนหรือใครสักคนให้มาเจอพี่เฟรม แต่พอมาคิดๆ ดูมันเสี่ยงปะแตกง่ายมาก แล้วถ้าพี่เฟรมจับได้ คนช่วยจะเป็นคนที่ผมจ้างและตัวผมเอง

หรือผมควรกลับไปแต่งหญิงปลอมตัวมา...

โอ๊ยมึง! นี่ไม่ใช่ละครช่องสามสิบสามมะ ทำอย่างกับคนตรงหน้าจะตาบอดจับไม่ได้งั้นแหละ

“ไม่มีอะ”

แน่ล่ะ ก็ไม่ได้ให้ไปนี่หว่า

ผมพยักหน้าทำเหมือนมันไม่ใช่เรื่องของผม ไม่รู้ไม่ชี้ไปนี่แหละเนียนสุด

“แล้วพี่ที่ตัดสินใจได้ยังว่าจะดูหนังอะไร” พี่เฟรมมกยิ้มให้คำถามของผม ก่อนจะชูตัวหนังสองใบที่ซื้อไว้แล้วล้วงหน้าขึ้นมาให้ดู ผมมองด้วยอาการตึงไปนิดๆ ทำไมต้องวางแผนอะไรล้วงหน้าขนาดนี้วะ “ดูเตรียมพร้อมนะ”

ผมจิ้มनोंงไก่อทอดในงานโดยไม่มองหน้าคนฝั่งตรงข้ามเพราะรู้สึกผิด ใจจริงอยากบอกนะ แต่อีกใจแหม่งยังไม่พร้อมจะเสียมิตรภาพระหว่างผมกับพี่เฟรมเลยวะ

ถ้าเขารู้แล้วโกรธขึ้นมา ต้องรู้สึกไม่ดีไปตลอดแน่ๆ ยิ่งเรียนคณะเดียวกัน เจอกันทุกวันอีก แล้วจะมองหน้ากันยังไง...

จะเลิกคุยในบอทก็ผิดปกติแปลกๆ เขาต้องตามจีغامแน่ๆ ว่าเป็นอะไรไป จะทำห่าอะไรก็ผิดเว้ย!

“กินดีๆ ดี ทำไมจิ้มไก่ละแบบนี้” พี่เฟรมเอื้อมมือมาตีมือผมเบาๆ คล้ายดู เมื่อผมดันแผลอกิดอะไรเพลินๆ จนใช้ส้อมจิ้มอาหารในจานและทะเลไปหมด

“ผมไม่ค่อยหิวอะพี่” ตอนนี่เริ่มกินไม่ลงแล้ว U^U “พี่กินไปเถอะ”

“อ้าปาก!”

“หืม” ผมเลิกคิ้วง พี่เฟรมส่งเฟรนช์ฟรายด์มาจ่อปากจนผมต้องยกมือขึ้น รับจากมือเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้

“บอกให้อ้าปากไม่ใช่ให้หยิบครับ”

“ผมกินเองได้น่าพี่ คนมองหมดแล้ว” ผมพูดปิดบังความเขินตัวเอง บื้อนบ้าไรวะ คนไม่ทันตั้งตัว

“ช่างแม่ง” พี่เฟรมไม่สนใจ ยังคงจ่อเฟรนช์ฟรายด์ที่ปากผมอยู่แบบนี้ “จะกินไม่กิน”

“โอเคๆ กินแล้วครับ” ผมค่อยๆ ใช้ปากเหม้รับไว้ก่อนจะกินด้วยอาการเขิน แปลกๆ

โบหน้าร้อนวูบวากับท้องมวนๆ นี่มันมาอีกแล้ว...

“มึงว่ากูห่อแล้วยัง” คนตรงหน้าเอ่ยถามจนผมต้องหันมาสนใจเขาอีกครั้ง ทรงผมที่ไม่เซ็ดเกินไป แถมนวันนี้พี่เฟรมยังสวมแว่นสายตาทรงกลมดูน่ารักอีก แค่วรรณดาที่น่ารักพอแล้ว ยังจะเพิ่มความน่ารักไปอีกทำไมวะ

กูเห็นในระยะประชิดแบบนี้ ก็เขินเป็นนะเว้ย...

“ห่อแล้วพี่” ผมหลุบสายตาดูดูน้ำ ไม่กล้ามองหน้าพี่เขา

“ซมได้ไง มึงยังไม่มองหน้ากูเลยเนี่ย”

พี่รีบ!

มือหนาจับคางผมเงยขึ้น พี่เฟรมเบ้าปากขึ้นทำหน้าที่ตาเหมือนกำลังจะดู ผม แต่ดูยังไงมันก็น่ารักอยู่ดีอะ

ไม่เห็นน่ากลัวเลย

น่าออกตมากกว่าอีก...

“ผมเห็นแล้วน่า” ผมบัดมือที่แกออกจกคางตัวเองคล้ายรำคาญ แต่จริงๆ มันเป็นเพราะเงินมากกว่า เดียวเห็นว่าผมหน้าแดงจะมาล้อกันอีก

“แล้วนี่จะรอกุญห้หรือกลับเลย”

“กลับเลยอะพี่ รอไม่ไหวหรอก หน้ขอย่างนาน”

“เข้าไปดูด้วยกันดิ” คำชวนของพี่เฟรมเล่นทำผมรู้สึกดีที่เขายังพอเห็นผมอยู่บ้าง “แต่นั่งคนละแถวไปนะ”

“สัตว์พี่”

“เฮ้! ด่ากูทำไมเนี่ย”

“ผมไม่ยอกดูสักหน่อย ไม่ยอกเป็นก้างขวางคอด้วย”

อยู่ๆ ก็รู้สึกอารมณ์เสีย ไม่ได้ยอกเข้ามาวุ่นวายกับเดทแรกของพี่นี่หว่า ใครจะยอกยุงล่ะ...

แม้มันจะเป็นเดทระหว่างพี่กับผมที่พี่ไม่รู้ว่าเป็นผมแค่นั้นแหละ

“โอ้เฮ้! เขาล้อเล่นนะตัว” คำพูดหยอกล้อของคนตรงหน้าทำเอาผมเกร็งหน้าไว้ไม่อยู่ รู้ตัวอีกทีก็หลุดยิ้มออกมาซะงั้น

“พี่ชอบแก๊งผมจังวะ”

“มึงน่าแก๊งนี้หว่า ชอบอื่นใส่กู” พี่เฟรมยิ้มนิดๆ ผมรีบหลบสายตาที่พี่แกส่งมาอีกครั้ง มือไม้ไม่รู้จะวางไว้ไหน เวลาเงินหรือมีอาการแปลกๆ ผมมักจะเคาะนิ้วกับโต๊ะ แต่ในตอนนั้นมันเคาะไม่ได้ ผมเลยเกิดอาการลนๆ แทน “จะเงินทำไมเนี่ย”

“ปละ เปล่า ใครเงิน” ผมโบกมือ แต่หน้านั้นก็ยิ้มออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้เลยอะ TT

“ยิ้มทำไม”

“ใครยิ้ม”

“เนี่ย มึงยิ้มอยู่เนี่ย”

“โอ๊ยพี่ จะมาจับผิดอะไรผมนักอะ กินไปเลย” ผมบ้ายเบี่ยงไปมา ตอนนั้นหน้าผมมีควันขึ้นยัง ทำไม่เหลือต้องแตกทั้งที่แอร์ก็เย็นเฉียบจนเกือบติดลบด้วยย

“มึงมีลักยิ้มด้วยอะ” ความสนใจของพี่เฟรมยังคงวนเวียนอยู่กับหน้าผม ผมมองเขาอีกครั้งก่อนจะจิ้มแก้มตัวเองเบาๆ อย่างอัตโนมัติ

ผมมีลักยิ้มเพราะพันธุกรรมของแม่ ใครๆ ก็บอกว่าเวลาผมยิ้มมักจะมีเสน่ห์ มีลักยิ้มที่ดูดีและน่ารัก

“แม่ผมให้มาเลยนะ ชอบเหรอ”

“อือ ชอบ” คำสั้นๆ นี่เล่นเอาผมไปต่อไม่ถูก สายตาคนตรงหน้ามองมาที่ผมอย่างสนใจ พี่เฟรมเท้าคางเข้ากับโต๊ะ ก่อนจะเอื้อมมือเอานิ้วชี้มาจิ้มข้างแก้มผมอย่างพลการจนผมถึงกับผงะ “อยากได้ด้วย”

ยะ อยากได้อะไรวะ!

“เอ่อ...” ผมมองหน้าพี่เฟรมที่ไม่ยอมเอานิ้วออกจากแก้มผมสักที “พี่ครับ”

“อะ...” คนตรงหน้าที่คงรู้ว่าลวงเกินผมนานไปรีบชักมือออก ก่อนจะทำเหมือนว่าเมื่อก็ได้ทำอะไรลงไป ผมหันไปมองนักเรียนหญิง ม. ปลายสามสี่คนที่กำลังยื่นมองมายังพวกเราด้วยท่าทางเขินอาย เพราะคงเห็นภาพเมื่อก็เข้าไปเต็มๆ “จะสองทุ่มแล้ว รีบขึ้นไปรอชั้นโรงหนังกันเหอะ”

พี่เฟรมรีบลุกขึ้นก่อนจะเก็บตัวใส่กระเป๋าเสื้อนักศึกษา ผมที่ไม่ทันได้ตั้งเนื้อตั้งตัวก็รีบกลิ้งลูกกลิ้งขึ้นตามพี่เขาไปติดๆ

ความรู้สึกที่โดนจิ้มแก้มเมื่อก็มันยังไม่หายไปเลยวะ แถมอัตรากาารเดินที่เกิดบริเวณหน้าอกยังถี่ขึ้นเรื่อยๆ จนตอนนี้เหมือนได้วิ่งรอบสนามบอลสิบรอบเลย รู้สึกเหนื่อยวะ แต่ก็ชอบ -///-

“เดินเร็วๆ ดิ” คนนำทางหันมาเร่งผมที่พยายามก้าวตามเขาไปติดๆ แต่มันก็ยังไม่ทันพี่เฟรมอะ หน้านั้นเดินเร็วเป็นบ้าทั้งที่ขาเราก็อยาวพอๆ กันปะวะ

“เดินเร็วได้แค่นี้แหละพี่”

“มานี่” พี่เฟรมหยุดเดินพร้อมกับเอื้อมมือมาจับข้อมือผมให้เดินไปชิดๆ กับเขา

เฮีย... กูจะตายเอากี่วันนี้แหละ

ผมกับไอ้ภัทรแตะะเนื้อต้องตัวกันออกจะบ่อย แต่ทำไมความรู้สึกเวลาใกล้กันของไอ้ภัทรกับพี่เฟรมมันต่างกันจังวะ

กับพี่เฟรมนี่เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา ชวนให้ตื่นเต้นตลอดเลยแม่ง...

เราสองคนขึ้นมาชั้นบนสุดซึ่งมีโซฟานั่งพักตั้งไว้ตามจุดต่างๆ ทั่วพื้นที่ เรา

เลือกรอในบริเวณใกล้กับเคาน์เตอร์ของพนักงานตัวหนึ่ง พี่เฟรมแอบแวะไปซื้อ
ป๊อปคอร์นกับน้ำอัดลมเตรียมไว้เพื่อไม่ให้เสียเวลา

ผมมองนาฬิกาข้อมือดูเวลาในตอนนี้อยู่สิบนาที่จะสองทุ่มแล้ว... ทำไงดี
วะ

“มึงจะสิ้นชาติทำไม เสียบุคลิกหมด” พี่เฟรมดึง ที่ผมหลบแบบนี่มันเป็นเพราะ
ผมกำลังหาทางปฏิเสธนัดเดทของพี่ต่างหาก ในหัวนี่โล่งคิดอะไรไม่ออกแล้วเนี่ย

“ผมหนาวเฉยๆ นะพี่”

“บอกทำไม จะให้กูโน้มตัวไปกอดหรือไง” คำพูดเข้าหอกของคนตรงหน้า
ทำผมจ๊ากปากไม่พอใจเบาๆ

กูเขินจนหน้าจะแดงเป็นผลสตอว์เบอร์รี่อยู่แล้วไอ้เบ๊อกเฮ้ย

“พี่ เดี่ยวผมไปห้องน้ำก่อนนะ” ผมลุกขึ้นทันทีที่นึกอะไรบางอย่างออก

“รีบมานะมึง”

“ครับ” ผมตอบตกลงไปด้วยคำสั้นๆ สองเท้ารีบวิ่งเข้ามาในห้องน้ำและ
จัดการหยิบมือถือในกระเป๋าเสื้อขึ้นมาเข้าแอปพลิเคชันที่คุ้นเคย

จะทำได้วะ...

มันไม่มีทางเลือกแล้วอะ...

FROM : น้องพายบอกคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX พี่ ขอโทษด้วยนะไปไม่ได้แล้วอะ พอดีต้องรีบทำรายงานส่ง
อาจารย์พรุ่งนี้ นานเลยอะ T^T เสียใจอะ .กอด

เอาเถอะ... ไม่รู้จะปฏิเสธยังไง แบบนี้น้ำจะเจ็บน้อยกว่าละมั้ง

ผมจัดการเผ่าผมของตัวเองและรีบเดินออกมายังจุดที่พี่เฟรมรออยู่ทันที
พอกลับมานั่งลงที่เดิม อาการของพี่เฟรมที่แสดงชัดเจนมากที่สุดในตอนนี่คือสีหน้า
นิ่ง ขณะกำลังอ่านบางอย่างบนหน้าจอมือถือของตัวเองอยู่

คงเป็นข้อความของผมเมื่อคืนนั่นแหละ...

“เป็นอะไรพี่” ผมถามพี่เฟรมออกไป แม้จะรู้ดีอยู่แก่ใจแล้วก็เถอะ

“น้องพายยกเลิกนัดแล้วดิ” พี่เฟรมไหวไหล่ รอยยิ้มที่ผุดออกมาเหมือน
กำลังฝันที่จะแสดงออกว่าตัวเองไม่ได้เป็นไร ทั้งที่เป็นเติมๆ “งั้นกลับกันเถอะ”

“เดี๋ยวพี่ พี่ซื้อตัวมาแล้วนะ”

“กูไม่อยากดูแล้ว” พี่เฟรมว่าพลางส่งตัวในกระเป๋ามาให้ผม อากาศหงอยๆ ทำเอาผมถึงกับรู้สึกไม่ดีขึ้นมาด้วย มันจำเป็นต้องทำแบบนี้หรือว่า จะให้ทำไ้ได้วะ

“พี่อยากเจอเขามากเลยเธอ” คนถูกถามหยุดเดิน เขาถอนหายใจออกมาอย่างเสียดายไม่ได้

“กูก็แค่อยากเจอเขาสักครั้ง...”

“...”

“กูเบื่อที่จะชอบเขาผ่านตัวหนังสือแล้ว”

“...”

“ถ้าเขาไม่อยากเจอกู เขาก็ควรบอกกูตรงๆ”

“ไปดูหนังกันพี่” ผมไม่ฟังประโยคอะไรต่ออีกแล้ว ผมเอ่ยชวนคนตรงหน้า ที่มีอาการไม่ต่างอะไรกับคนนอกหัก เหมือนถูกแฟนบอกเลิกมาหมาดๆ เลยให้ตายเหอะ

เอาความรำเริงก่อนหน้าคืนมาได้ปะวะ

“กูบอกว่ากูไม่อยากดู มึงไม่...”

“ผมอยากดู” ผมพูดพร้อมกับยกป๊อปคอร์นและแก้วน้ำบนโต๊ะแก้วขึ้นมาถือไว้ “คิดซะว่าผมเป็นน้องพายของพี่แล้วกัน”

“เพื่อไรวะ”

“ไปกันเถอะพี่” ผมเดินนำไปยังโรงหนังตามที่มันกำหนดไว้บนตัว ไม่รู้ว่าคนข้างหลังผมตอนนี้แสดงสีหน้ายังไง แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้รู้ว่าผมอาจจะไม่ได้บอกความจริงไปตรงๆ แต่ผมกำลังทำหน้าที่บอทของตัวเองให้ได้มากที่สุด

เขาจะได้อะไรบ้างหนึ่งที่เขาเคยมากับพาย คนที่เขาเคยอยู่ทุกวันแล้ว...

อยากให้เห็นพี่เฟรมมีความสุขบ้าง แม้จะไม่ใช่อะไรในสถานะที่ใช้พี่ทอนนี่ก็เถอะ

ผมเดินเข้าโรงหนัง ก่อนจะลัดเลาะเข้าไปยังเก้าอี้ฟรีเมียมอย่างดีสีแดงซึ่งจัดไว้ให้หนึ่งเป็นคู่ทางด้านหลังสุดของโรงหนัง ในที่แรกผมคิดว่าเขาคงไม่ตามและปล่อยให้ผมเดินเข้ามาเก้าอี้ แต่ที่ไหนได้พี่เฟรมกลับเดินตามมาติดๆ แม้จะดูท่าทางเบือๆ หงอยๆ

“จ่ายค่าตั๋วกูมาครั้งหนึ่งด้วยนะมึงอะ” พี่เฟรมกระซิบกับผม เมื่อเขานั่งลงบนเบาะนั่งเป็นที่เรียบร้อย

เฮ้อออ สบายจัง ไม่เคยนั่งดูแบบนี้เลยนะเนี่ย

“เลี้ยงน้องไม่ได้เหรอ” ผมพูดเข้าหาเหย่ สายตาจ้องไปยังจอที่กำลังฉายหนัง
ตัวอย่างอยู่

“ไม่เลี้ยงอะ ไม่มีอารมณ์”

“จะเลี้ยงต้องมีอารมณ์หรือไง”

“อยากให้เลี้ยงไหมล่ะ” พี่เฟรมถามเสียงมีเลศนัย

“อยากดี ของฟรี”

“ทำให้กูมีอารมณ์ก่อนดี”

เป๊ก!

“โอ๊ย ใช้นี้ มึงเอาแก้วมาโขกหัวกูทำไมเนี่ย!” คนข้างๆ โวยวาย กดระดับ
เสียงเบาลงแต่ความหงุดหงิดนี้มาเต็ม

“ผมทำให้มีอารมณ์แล้วไง”

“อารมณ์เหี้ยไรเนี่ย”

“อารมณ์โมโห” พอพูดเสร็จผมก็หยิบป๊อปคอร์นที่เอามาครอบครองเป็นของ
ตัวเองเป็นที่เรียบร้อยแล้วเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ไม่สนใจคนตัวสูงที่แยกเที่ยวทำเสียงหูใน
ลำคอใส่ทั้งที่รู้ว่าผมมองอะไรไม่เห็นหรอก มีดชิบหายเบอร์นี่

หนังดำเนินเรื่องไปถึงฉากที่เข้าถึงอารมณ์สุดๆ นักแสดงต่างก็ส่งอารมณ์
โศกเศร้าจนผมได้ยินเสียงสะอื้นแปลกๆ จากคนข้างๆ ผมละสายตาจากหน้าจอและ
แอบเหลือบมองพี่เฟรมที่กำลังทำคางกับที่พักแขนอีกด้าน

“ร้องไห้หรือพี่” ผมทัก

“ใครร้อง ใช้น่าไม่มี” พี่เฟรมดึงตัวขึ้นมา แสงจากหน้าจอที่สะท้อนกลับมา
ทำให้ผมเห็นน้ำคลอกที่เบ้าตาอย่างชัดเจน

“โกหก”

“เออ! หนังซึ่งชิบหาย โหนบอกหนึ่งกลางๆ กลางพอมึงสิ”

“ดาผมไมวะ ผมแค่แนะนำให้พี่มาดูเฉยๆ ไม่ได้บังคับสักหน่อย” ผมขำที่เห็น
พี่แยกมือปาดน้ำตาแบบลวกๆ ใช้น้ำเอี้ยโคตรขี้แย “ถ้ามาดูกับน้องพายนะ โดน
ล้อแน่เบยยย”

ผมพูดหาเหย่ พี่เฟรมจึงชี้หน้าเป็นเชิงขู่ แต่ผมก็รู้ว่าแกลงอายุที่ผมทักไป

แบบนั้นอะ

“แต่ตอนนี้ภูหนามากเลยวะ แอร์ไรวะ ภูนี้กว่าอยู่ชั่วโลกเหนือ” พี่เฟรมไม่ฟังคำแหย่ของผม เขากลับมองไปทั่วๆ โรงหนังเหมือนกำลังหาเจ้าแอร์ตัวต้นเหตุที่ส่งอุณหภูมิแสนเย็นเฉียบลงหัวพวกเรา

“รู้ว่ามาดูหนังทำไมไม่เอาเสื้อกันหนาวมาอะ”

“กูดูทุกครั้งไม่เคยหนาวนี่”

“หนังใกล้จุดพีคละพี่ ทนต่อไปแล้วกัน”

“มึงออกไปซื้อเสื้อให้กูสิ”

“โหยพี่ เมื่อไรจะเลิกใช้ผมเสียทีเนี่ย”

“กูปุดเล่นใหม่ละ” น้ำเสียงงอนๆ ทำเอาผมถึงกับส่ายหน้าเบาๆ พี่เฟรมถูมือไปมาแถมยังเอาขาขึ้นมากอดไว้บนเบาะอีก

“หนาวจริงดิ”

“มึงนี่อาศัยอยู่เอสกิโมหรือ ไม่รู้ร้อนรู้หนาวเลยหรือไง”

“พี่นั่นละเวอร์ มันไม่หนาวขนาดนั้นซะหน่อย”

“มึงลองแตะมือกูดิ เย็นไหม” พี่เฟรมแบมือมาทางผม ผมก้มมองก่อนจะแตะไปที่มือเขาเพื่อพิสูจน์ดู

สัตว์... เย็นเจี๊ยบเลย...

“เย็น” ผมเอ่ย

“แต่มือมึงอุ่นวะ”

พี่รับ!

พี่เฟรมพูดเสร็จก็ดึงมือผมเข้าหาตัว ก่อนจะรีบเอาไปจับโดยไม่เอ่ยถามสักคำว่าผมอนุญาตหรือเปล่า

“เฮ้ย พี่ทำไรเนี่ย”

“มือมึงอุ่น หวงเนื้อหวงตัวจิ้งจอกสัตว์ ภูหนาวตายรับผิดชอบใหม่” คนด้านข้างกระซิบมือผมแน่นขึ้น คราวนี้ยังเอานิ้วสอดประสานไว้กันเหนียวอีก ตอนนี้นั้นเหมือนกำลังจับมือกันเหมือนพวกพระนางในซีรีส์

ไอ้ทำเอ๊ย ไม่คั่นชินอะไรแบบนี้เลยวะ

แอร์มันหนาวจริงนะ แต่ตอนนี้มันกลับอุ่นจนผมรู้สึกดีไปหมด ยิ่งอยู่ใกล้คน

ข้างๆ ที่ครอบครองมือซ้ายผมด้วยแล้วยังรู้สึกอบอุ่นเข้าไปอีกใหญ่...

ในตอนนี้อ้อให้ออกไปสปอยล์หนังเรื่องนี้ผมคงเล่าไม่รู้เรื่องแล้วละ ก็ผม
เอาแต่สนใจคนข้างๆ มากกว่าขนาดนี้ไงละ

จับมือในชีวิตจริงนี่...

รู้สึกดีกว่าจับมือผ่านตัวหนังสือหลังจูดอีกนะ

5

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 6

“อย่าให้ความหวังไปทั่วถ้าไม่ได้คิดอะไร เพราะบอทก็มีหัวใจเหมือนกัน”

“พี”

“...”

“ปล่อยมือผมได้ละ”

“อ่า...” คนข้างๆ ผงะ รีบปล่อยมือผมด้วยท่าทางเล็กลักทันทีที่ผมพูดขึ้น
หลังจากหนังฉายจบแล้ว มือของผมเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอีกฝ่าย
เอามันไปจับจนอุณหภูมิจนในร่างกายผมเปลี่ยน หรือเป็นเพราะตัวเองที่ตื่นเต้นอะไร
กับเรื่องพวกนี้กันแน่

เราสองคนเดินออกจากโรงหนัง ผมบิดชี้เกียจเพราะนั่งเกร็งอยู่เกือบครึ่ง
ชั่วโมง ตัวผมนี่เอนไปฝั่งซ้ายเพราะใครละ...

“ไฉนนี่ไงละ...”

“มองไร” เสียงหัววนๆ ของพีเฟรมเอ่ยทักเมื่อผมชายตามองเขานิ่ง ก็ไม่ได้
อยากมองคนเห็นแก่ตัวเอามือคนอื่นไปจับหน้าตาเฉยซะหน่อยนี่เว้ย

“เปล๊ါ” ผมตอบเสียงสูง ทำเดินนำหน้าเขาไปเหมือนไม่ได้บ่นอะไร

“หิวข้าวว่ะ ไปหาไรกินกันปะ” จู๋ๆ คอของผมก็ถูกพันธนาการด้วยแขนหนา
ของคนตัวสูงอีกครั้ง เขากอดคอผมจนเกือบจะเซหน้าทีผมอยู่ละ

“เพ็งกินมาเองนะพี”

“สองชั่วโมงแล้วนะเว้ย เพ็งกินบ้ออะไรนี่สีทุ่มแล้วเนี่ย”

“มันถึงเวลานอน”

“มึงอนามัยเหรอ” สายตาดูคนที่ส่งมาทำให้ผมเลิกเถียง ได้แต่เอาลิ้นคนพัน เพราะทำตัวไม่ถูก

ทุกครั้งสี่ทุ่มนี่เป็นเวลาที่ผมต้องเข้าทวิตในคอมฯ แล้วนั่งอัปเดตข่าวสารตามด้วยการคุยกับพี่เฟรมจนถึงตีสองแล้วค่อยบอกฝันดี

แต่วันนี้ผมได้มาอยู่กับเขาตัวเป็นๆ ไม่ใช่อยู่ด้วยกันแค่นัดหนังสือแล้วนั่งแม่งรู้สึกดีไปคนละแบบจริงๆ...

“เพราะพี่กินดึกแบบนี้ไง ถึงมีพุงมีแก้ม” ผมบ่น

“แห่ม ใครจะไปผอมแห้งเหมือนมึงอะ นางแบบเนเจอร์กิฟเหรอไอ้สัตว์”

“พูดกับน้องเพราะๆ ดี”

“ไม่” พี่เฟรมหันมาทำหน้าตากวนสันตินก่อนจะรีบวิ่งลงบันไดเลื่อนไปยังชั้นสุดท้าย ผมแบ่ปากแรงให้กับคนเอาแต่ใจคนนี้อย่างปลงๆ

พี่เฟรมนำทางไปยังมอเตอร์ไซค์ที่จอดทิ้งไว้หน้าห้าง รถสีเหลืองดูบ้องแบ้วคันเดิมทำให้ผมนึกถึงวันที่โดนหมาไล่วันนั้นจนอดขำออกมาไม่ได้

“ขำไรมึง รีบขึ้นเร็วๆ ฮิว” คนที่นั่งรอบนมอเตอร์ไซค์หันมาเร่งผมพร้อมกับสตาร์ททรอ

“พี่จะพาผมไปให้หมาไล่อีกปะเนี่ย” ผมพูดติดขำ

“ล้อกูเหรอ เดี่ยวมึงโดน”

“โอ้ พูดเล่นคร้าบบบ” ผมรีบขึ้นนั่งซ้อนท้ายพี่เขาอย่างว่าง่าย พี่เฟรมส่งหมวกกันน็อกใบเดิมให้เหมือนครั้งก่อน ต่างกันแค่ครั้งนี้ผมใส่เอง

“ไปร้านโจ๊กตรงหาดกันปะ” คนด้านหน้าถามผม ตาเขายังคงมองทางอย่างระวัง

“ผมอยากกลับหออ่ะ”

“ไปกินโจ๊กกับกูก่อน”

“แล้วพี่จะมาถามผมทำไม ในเมื่อพี่ชี้ลงหาดมาขนาดนี้แล้วอ่ะ” ผมพูดประชดเมื่อเห็นว่าเส้นทางที่เขาพามา ยังไงแล้วมันก็ไม่มีความเลือกที่อยากจะไปที่อื่นได้เลย

“ยกย่อนๆ เดี่ยวพาแม่งโยนลงทะเล” ผมส่ายหน้าเบาๆ แม้จะเข้ากับประโยคที่พี่เฟรมพาทะเลาะทุกครั้งก็เถอะ

รถหยุดในบริเวณเส้นทางลงชายหาด เราสองคนเลือกมากินโจ๊กในร้านที่มีชื่อเสียงที่สุดในย่านนี้ พอดตึกนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของเราส่วนใหญ่ก็มักจะแวะมากินก่อนไปตั้งวงเหล้าเคล้าบรรยากาศตามริมหาดกัน

ผมไม่ได้มากินที่นี้นานมาก เท่าที่จำความได้ก็ตอนไอ้ภัทรมันร้องหิวผมเลยต้องนั่งวินลงมากินกับมันนั่นแหละ

“โจ๊กใส่ไข่ลวกสองชามครับ” พี่เฟรมหันไปสั่งบ้้าเจ้าของร้าน นั่นจึงทำให้ผมรีบหักหัวงทันที

“เอ่อบ้้า... อี๊กขามไม่ใช่ไข่เนาะครับ พี่เขาสั่งผิด” บ้้าหันมาพยักหน้ารับ ผมจึงนั่งลงบนเก้าอี้ดูโต๊ะพับเหล็กโดยที่มีพี่เฟรมนั่งฝั่งตรงข้าม

คนตรงหน้าเล็กคิ้วอย่างไม่เข้าใจ จนผมต้องเล็กคิ้วตามอย่างงงวย

“ทำไมไม่ใช่ไข่?”

“ผมไม่กินไข่...” และแล้วก็ได้บอกความในใจที่ปิดบังมานานให้คนตรงหน้ารับรู้เสียที่ว่าผมไม่ชอบไข่ ถึงผมจะรับของที่เขาให้มาทุกครั้งก็เอะ

ไม่รู้ดี รู้สึกว่าของที่เขาให้มาผมอยากรับไม่อยากปฏิเสธเลย

“ไม่กินไข่อะนะ?”

“ครับ ผมไม่ชอบไข่มาตั้งแต่เด็กแล้ว”

“แต่วันนั้นที่กูไปซื้อข้าวไข่เจียว มึงก็บอกว่ามากินข้าวร้านนั้นไม่ใช่หรือ แถมกูซื้อให้มึงยังรับอีก”

“พี่เปิดโอกาสให้ผมพูดแทรกซะทีไหน อี๊กอย่างผมซื้อร้านนั้นก็เชื่อว่าผมจะกินซะหน่อย”

“แล้วไข่ต้มที่ให้ไป เอาไปไหน” พี่เฟรมถามในขณะที่โจ๊กของเราสองคนมาเสิร์ฟ บ้้ายิ้มให้เล็กน้อยก่อนจะกลับไปทำให้ลูกค้ารายต่อไป “มึงไม่ได้กินเองหรือ?”

“ให้แม่บ้านที่หอบไปอะ”

“กูอุตส่าห์ซื้อให้ ถ้าไม่กินทีหลังก็ไม่ต้องเอาไป” น้ำเสียงประชดทำเอาผมรู้สึกผิด

“ฟังอนผมหรือ...” ผมเอียงคอมองคนตรงหน้าที่ก้มหน้าก้มตาปรุงรสชาติของโจ๊กด้วยสีหน้าที่ดูไม่พอใจนิดๆ

“ไม่ถน่วย แต่ของที่กูให้อะไม่ยากได้ก็ให้พูดตรงๆ”

“ของที่พี่ให้อะ ผมอยากได้หมดแหละ”

“...”

“แต่ผมแค่เก็บของเหล่านั้นไว้กับตัวไม่ได้จริงๆ ผมว่าส่งต่อให้คนที่เหมาะสมกับมันดีกว่า”

“อะไรที่มึงบอกกูได้ก็ควรบอกนะ” พี่เฟรมพูดก่อนจะรินน้ำใส่แก้วส่งมาให้ผม เป็นจังหวะเดียวกันกับตอนที่ผมชันตาคี้นมองประสานเข้ากับเขาพอดี “อย่าปิดบังกู”

“อ่า... ครับ” อากาการแปลกๆ ที่ส่งมายังแววตาพี่เฟรมทำให้ผมรู้สึกกลนๆ อีกครั้ง ไม่รู้ว่าผมประหม่าไปตั้งแต่เมื่อไร แต่เพราะคำพูดที่ดูจริงจังนั้น ทำเอาผมรู้สึกใจไม่ดีขึ้นมาจริงๆ

“บอกอะไรกับกูได้ก็บอกมาเถอะ ในตอนนี้มึงกับกูก็เหมือนคนสนิทกันแล้ว”

แค่เหมือนสินะ...

“ครับ ถ้ามีอะไรผมจะปรึกษาพี่คนแรก”

ผมหลุบตามองใจึกหมูในขาม ความคิดในหัวตึกันไปหมด แต่ไม่บอกเรื่องไฉ่ยังดูโมโหขนาดนี้ ถ้าบอกเรื่องบอทไปนี่... กูไม่ถูกโยนลงทะเลเลยเหวอะ

“กูว่ากูจะนัดน้องพายมาอีกครั้ง”

พรวด!

ผมรีบปิดปากตัวเองเพราะเกิดอาการสำลักใจึกขึ้นมาดื้อๆ พี่เฟรมรีบหยิบทิชชูส่งให้อย่างร้อนรน

“คะ แค่นี้ โทษพี่ ผมสำลักอะ”

“แตกดีๆ ดิวะ เลอะปกเสื้อหมดแล้ว” ว่าเสร็จพี่แกก็เอาทิชชูมาเช็ดที่ปกเสื้อให้ คิ้วที่ขมวดชนกันและสีหน้าซีเรียสทำเอาผมต้องหยุดมองการกระทำอันอ่อนโยนของเขา

ถึงจะดูเป็นคนไม่เอาการเอางาน แต่อย่างน้อยเขาก็ดูแลดีแฮะ

“วันนี้มองกูรอบที่ล้านแล้วนะ คิดอะไรกะกูปะเนี่ย” ผมชะงักไปนิดๆ เมื่อคนตรงหน้าเอ่ยทักด้วยคำถามที่ทำเอาผมไปต่อไม่ถูก

“คิดไรพี่ คิดหนักอะดิที่ต้องมาอยู่กับพี่เนี่ย” ปากกับความคิดนี่แม่งย้อนแย้ง สัตว์

“นึกว่าคิด อย่าให้กูรู้นะ” พี่เฟรมจับมือผมทำให้ผมชะงักงันไปชั่ววินาที
สายตาดูเป็นห่วงมองมายังมือผม

...ก่อนจะเอาทิชชูในมือพี่เขายัดใส่ไว้เป็นเชิงให้ผมเอามันไปทิ้งด้วย
อิเวร

กูนึกว่าจะจับมือโรแมนติกท่ามกลางทะเลและแสงดาวไร่นานองนี้

“แล้วพี่จะนัดเขามาทำไมอีกอะ น่าจะรู้ได้แล้วนะว่าเขาเทนัดขนาดนี้แปลว่า
เขาไม่อยากมาแล้วอะ” ผมพูดไปตามความจริง ถ้าเป็นผมโดนเทแบบนี้ผมก็เข็ดอะ

“ความตั้งใจของกูคืออยากเจอเขาในทุกๆ วัน”

“คุยแค่นี้บอทก็พอแล้วมั้ง ถ้าเกิดตัวจริงมันไม่ใช่อย่างที่พี่คิดขึ้นมา แล้วพี่
ไม่โอเคที่จะคุยกับเขาต่อ มันจะเสียความรู้สึกทั้งสองฝ่ายนะ”

“เชื่อกู กูไม่ทำแบบนี้หรอก” ทำไมเขาถึงมันนอกมันใจอะไรขนาดนั้นวะ

ผมพยักหน้าอย่างเข้าใจแม้ใจจริงจะไม่เข้าใจตามที่แสดงออกไป แล้วล้วง
มือถือขึ้นมาเพื่อดูทวิตตัวเองเจี๊ยบๆ พยายามจะไม่ให้คนตรงหน้าเห็นท่าที่แปลกๆ
ของผมโดยเด็ดขาด

FROM : พี่เฟรมคนคูล @FFREMXX

@PIELUVU ไว้วันอื่นก็ได้นะครับ

ข้อความเมื่อสามชั่วโมงที่แล้วทำเอาผมแอบเหล่มองว่าตอนนี้พี่เฟรมกำลัง
ทำอะไร เขาก็เอามือถือตัวเองขึ้นมาเล่นเหมือนกัน

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX คือพายยังไม่พร้อมเลยอะ... ถ้าวันไหนพายพร้อมพายนัดเอง
ได้ไหมพี่

ผมพิมพ์จบก็ก้มลงดูตุน้ำในแก้วทำตัวเป็นปกติไม่แสดงออกอะไรมากมาย
มือถือผมสั้นอีกครั้ง...

สีหน้าของพี่เฟรมเปลี่ยนผันจากปกติเป็นนิ่งสุดชีวิตในขณะที่กำลังพิมพ์อยู่
คงไม่พอใจที่ผมตอบไปแบบนี้ล่ะมั้ง

FROM : พี่เฟรมคนคูล @FFREMXX

@PIELUVU ได้เลยยย ถ้าพี่จะไปไหนพี่จะบอกเราตลอดนะ เมื่อเราแวะมา

หาพี่ได้ รอน้ำ .กอด

ข้อความกับสีหน้าไม่โคกันเลยแฮะ ไม่ได้มีอาการอยากกอดเหมือนที่พิมพ์มาเลย อีเบ๊อก

ผมไม่ตอบเมนชั่นที่เขาแต่กลับเลือกที่จะเปิดไปที่หน้าฟีดเพื่อส่งเขาแทนเมื่อเลื่อนมาเรื่อยๆ ผมก็ไปสะดุดโพสต์โพสต์หนึ่งของพี่เฟรมเข้าเต็มๆ...

TWEET BY พี่เฟรมคนคุณ @FFREMXX

:: รีทวิตตามทัก ผมบอทหมาคนหล่อที่สุดในจักรวาล กดเลิฟไว้นะเดี๋ยวมินชั่นไป

#บอทใหม่ #บอทหมา #บอทหล่อ #ทัก #บอทRt

พวยยย!

ผมหลับตากลับเก็บอาการที่รู้สึกอยากจะถามพี่แกตรงนี้ไปเลยว่า เป็นบ้าอะไรถึงตั้งโพสต์บ้าง นี่ขึ้นมา แถมยังเล่นบอทเป็นบอทหมาอีก โย้ย ใต้ฉิบหาย แต่ก็ทำได้แค่เก็บอาการทำเลื่อนหน้าจอไปมา...

“กินอิมหรือยังอะ” พี่เฟรมละลายจากหน้าจอมาถามผม ผมชะงักไปนิดๆ ก่อนจะพยักหน้าบอกเขาไป

“คิดเงินเลยก็ได้ครับพี่” ผมพูดแต่สายตากับนิ้วมีอันนี้เลื่อนดูว่ามีใครเมนชั่นมาหาพี่เขาหรือเปล่า...

FROM : เจเรามีบอทแหมแหม @BAMBAMGOT8

@FFREMXX ทักนำ หมาน่ารักจัง >///<

FROM : อั่งอั่งบอทขุนอาเอง @YOONAHAAH

@FFREMXX ทักเราได้นำ เราพร้อมคุยเสมอ เจ้าเฟรมหมาน้อย

ผมแบ่ปากอย่างเลี่ยงไม่ได้ ส่งสายตาอาฆาตไปยังคนตรงหน้าที่กำลังนับเงินส่งให้ป่าเพื่อจ่ายค่าจ๊ิก ผมรู้สึกคันมือยุบยิบๆ อย่างบอกไม่ถูก

ไม่เว้ยไอ้พี่ท บอทน้องพายมึงควรคือปลุกเรียบร้อยดิ มึงโมโหอะไรวะ มึงไม่ได้เป็นอะไรกับแอดเคนพี่เฟรมสักหน่อย

มึงต้องใจเย็น...

FROM : บอทคุณชายแบคฮยอนของพี่ชาน @CHANBAEKONLY

@FFREMXX หมาน่ารัก อยากรกอดหมาจัง .กอดแน่นๆ

ไม่ไหวแล้วเว้ย!!!

มือของผมไปไวกว่าใจนี่ก ผมจัดการต่อเมเนชั่นของคนในโพสท์พีเฟรม โดยทันที ก่อนจะกดส่งไปแล้วส่งยิ้มให้คนตรงหน้าเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX หมาขี้อ่อยขนาดนี้ส่งสัยต้องพามันไปทำหมันซะแล้วละ!!!

[FREM SAY]

TWEET BY ฟ.เฟรมคนคลุ @FFREMXX

:: รีทวิตตามทัก ผมบอทหมาคนหล่อที่สุดในจักรวาล กดเลิฟไว้ละเดี๋ยวมเน-
ชั่นไป

#บอทใหม่ #บอทหมา #บอทหล่อ #ทัก #บอทRt

ผมนั่งพิมพ์ข้อความลงในทวิตเตอร์ขณะที่กำลังกินโจ๊กอยู่กับรุ่นน้องใน
คณะ มันคือไอ้พีท ไอ้เด็กที่มีรูปร่างหน้าตาโดดเด่นแต่เลือกทำตัวไม่เด่นเอง

ผมจัดการจ่ายเงินค่าโจ๊กให้กับบ๊าก แล้วหันมาสนใจหน้าจอมือถือของตัวเอง
อีกครั้ง

FROM : น้องพายบอทคนสวย @PIELUVU

@FFREMXX หมาขี้อ่อยขนาดนี้ส่งสัยต้องพามันไปทำหมันซะแล้วละ!!!

เมเนชั่นต่อจากโพสท์ของผมทำเอาผมยิ้มออกมาอย่างเลี้งงไม่ได้ ผมละ
สายตาจากหน้าจอเพื่อมองคนนั่งตรงข้ามที่ดูदनักรอ แถมยังทำหน้าโง่ๆ เเซ็งๆ ให้ผม
รู้สึกหงุดหงิดในใจอีก

แม่งจะทำตัวน่ารักเกินผู้หญิงไปละ

“ไปกันไ้ยังพี ผมงวง”

คนตรงหน้าเอ่ยถาม แต่ผมกลับทำหูทวนลมก้มหน้าก้มตาเล่นทวิตเตอร์ต่อ
ผมก็แค่กวนสันตืมันไปงั้นแหละ

“รีบเหวอ” ผมพุดยัยวน

“พุงนี้ผมเรียนเข้านะพี อาจารย์คนนี้เขี้ยวด้วย”

“เออๆ กลับก็กลับวะ” ผมเห็นแก่ที่มันอยากกลับไปนอนเร็วเพื่อไป
มหาวิทยาลัยตอนเช้าหรอกนะ ไม่งั้นผมไม่พามันกลับหรอก อยู่กับกูทั้งคืนนี้แหละ

กูไม่นอนมึงก็ไม่ต้องนอนไอ้พีท!

ผมสตาร์ทมอเตอร์ไซค์รอมันขึ้นท้าย แล้วออกตัวพามันไปส่งที่หอทันที ระหว่างทางที่ขี้มารู้สึกว่ามันจะเจี๊ยบกว่าปกติ แถมยังนั่งออกห่างผมคล้ายกับว่าผมไปทำอะไรมิดไว้กับมันนั่นแหละ

“มึงหลับแล้วเหรอไอ้สัตว์” ผมทักท้วง “ไม่พูดไม่จา”

“ทำไมผมต้องพูดด้วยอะพี”

เฮ้! ยอกย้อนอีกแล้วไอ้เวรนี้

“มึงก็ช่วยทำให้บรรยากาศมันไม่เจี๊ยบหน่อยสิ”

“ผมไม่รู้จะชวนพีคุยเรื่องอะไรอะ”

“แล้ว... มีรุ่นพีคนไหนติดต่อมึงไปเล่นหนังสั้นหรือยัง” ผมที่นึกอะไรบางอย่างออกจึงถามมันออกไปด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ไม่ให้บรรยากาศมันเจี๊ยบอย่างที่ผมเออ

“ยังอะ มีแต่เพื่อนพีติดต่อเพื่อนผมไปแค่นั้นแหละ”

“นั่นมึงมาเล่นให้กลุ่มกูแล้วกัน ห้ามไปกลุ่มอื่น” ผมรีบจอบตัวมันก่อน งานของผมนี้ยังไม่เคีบหน้าไปไหนเลยเพราะหาตัวแสดงหลักไม่ได้ “ตอบตกลงดิ”

“ผมไม่อยากเล่นอะ”

“ทำไม”

“ผมไม่อยากเล่น ก็แค่นั้น”

“มึงเป็นไรไอ้พีท ตั้งแต่ที่ร้านใจกละนะ” ผมจอบตรงหน้าของมัน ไอ้พีทลงจากรถก่อนจะถอดหมวกกัมน็อกให้ผม สีหน้าต่างๆ ของมันทำเอาผมรู้สึกแปลกใจตึงตึง เพราะทุกครั้งหน้ามันจะดูยิ้มตลอด เป็นอะไรของมึงวะ

“เปล่านี่พี ผมจะเป็นอะไรกับพีได้ล่ะ”

“ประชดกูเหรอ เดี่ยวต่ออ”

“หมดหน้าที่ยังอะ ผมต้องช่วยอะไรพีอีกเหรอ” คำถามผสมความน้อยใจทำเอาผมยิ้มขึ้นมาตื้อๆ

นี่มันกำลังนอนผมถูกมะ

“มึงโกรธที่กูใช้มึงบ่อยเหรอ”

“ผมบอกว่าคุณเต็มใจ แค่มึงไปเจอเรื่องหงุดหงิดใจตัวเองนิดหน่อยนะ ไม่

เกี่ยวกับพี่หรือก”

โกหก...

“อ้อ” ผมพยักหน้าอย่างรู้ทัน “มึงยังต้องช่วยกูอยู่นะ เรื่องน้องพายมึงยังทำให้กูไม่สำเร็จเลย”

“...” ไข่พี่ทมองหน้าผมด้วยอาการแข็งๆ

“เข้าใจปะเนี่ย” ผมเอียงคอกถาม พี่ทเลยพยักหน้าให้ทั้งที่ดูเหมือนว่ามันไม่อยากทำ

แต่กูจะให้มึงทำ เพราะมึงสำคัญกับเรื่องนี้จำไว้ด้วย

“เงินผมไปนอนแล้วนะ”

“...”

“...” ผมเสียบ มันก็เสียบ ผมนั่งอยู่บนมอเตอรืไฮค์มองมันอยู่แบบนั้น แต่มันกลับไม่เดินขึ้นไปทีหอสักที

“ไปดิ” ผมได้

“ครับ” มันก้มหัวให้ผมนิดๆ ก่อนจะหันหลังเพื่อเตรียมตัวเดินเข้าประตูชั้นล่าง

“ไข่พี่ท!” ผมตะโกนเรียกมันเพราะปากดันลั่นออกไปโดยไม่ตั้งใจ ทำไมต้องมารู้สึกอะไรกับตัวเองแบบนี้ด้วยวะ

“ว่าไงพี่”

“เอ่อ...”

“...”

“ผั่นดี” ผมพูดเพียงแค่นั้น พี่ทดูผงะไป แต่มันก็เฉยรอยยิ้มนิดๆ ออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“เซ่นกันพี่”

ยิ้มแบบเห็นลักยิ้ม...

ผมยกมือไล่เป็นเชิงบอกให้มันไปสักที

ทันทีที่คนร่างบางและมีความสูงไม่ต่างจากผมมากมายเดินเข้าไปในหอ ผมก็ยกยิ้มออกมอย่างเลียงไม่ได้ อัตรการเดินของหัวใจรัวและเร็วเหมือนมีอะไรมาบีบรัดไว้เลย ผมพยายามสูดหายใจให้ลึกๆ เลิกนึกถึงหน้ามันก่อนจะหันมาสนใจ

เรื่องของตัวเองอีกครั้ง

มือขวากัดมือถือนำเข้าไปในแอฟฟลิเคชั่นที่ผมใช้มากที่สุดในตอนนี้
เมนูที่ผมเห็นล่าสุดคือเมนูของน้องพวยที่ดูมีท่าทีโมโหในโพสต์ของ
ผม

บอหนีสัยน่ารักแถมยังคุ้ยสนุกจนทำเอาผมรู้สึกดีในทุกๆ ครั้ง...
ผมเข้าไปยังหน้าฟีดตัวเองอีกครั้งเพื่อพิมพ์ข้อความหนึ่งที่ผมต้องการสื่อถึง
น้องพวย ให้เขารับรู้ความรู้สึกในวันนี้ของผมเสียที่
แม้ผมจะไม่ได้แท็กไปหาเขาก็เถอะนะ...

TWEET BY ฟ.เฟรมคนคุณ @FFREMXX

:: ขอขอบคุณนะ... ^__^

ขอบคุณที่มาพบกับพี่ในวันนี้ละ...

6

กฎของการเล่นบอทข้อที่ 7

‘อย่าคิดไปเอง’

“กูควรใส่ยางสีอะไรดี” ผมละสายตาจากสไลด์สอนของอาจารย์หันมามอง
คนด้านข้างที่กำลังแยกเขี้ยวให้ผมดูฟันของมันที่มีเหล็กเกี่ยวเป็นทางยาว มันดัด
ฟันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง และผมก็เป็นคนคิดสียางให้มันทุกเดือน
วันนี้ก็เช่นกัน...

“ชมพู” ผมตอบใช้ภัทรเพื่อนรักไปแบบส่งๆ ก่อนที่จะกลับมาสนใจจด
เลคเชอร์ต่อ

“หวานไปไหมไอ้สัตว์ เอาแมนๆ”

“หน้ามึงไม่แมน” ผมหันไปมองมันอีกรอบอย่างพินิจ “อย่างฟีกิตเขาเรียก
แมน แบบมึงอะไ่มะ”

“อะไรก็ฟีกิตๆ กูละหมั่นได้”

“ก็ตัวมึงเล็กอะ”